

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 20

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1902

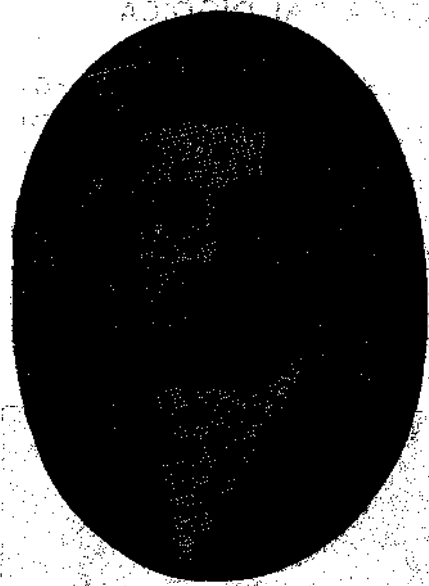

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΓΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά των σταθμών Σιδ. Αθην. Ηερατικής

ΜΟΥΤΗΣΗΣ ΑΤΤΙΚΙΖΩΝ

Ἐν μᾶλλον περιηγήσεων τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς ὁ Πλάτων ἰστάμενος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ Σουνίου διασωθέντων λειψάνων τοῦ προτύλου καὶ ἐξ ἀπροσδοκήτου καταγίδος λαβῶν ἀπορμήν, ὠμίλησε περὶ Κοσμογονίας κατὰ

παραλληλῶν τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἣν ἡ φύσις διώρισεν τοῖς ἀνθρώποις.

Τὸ Σούνιον ἄκρον τῶν Μεσογαίων, ἦν τὸ πάλαι δῆμος οὐλῆς Λεοντίδος, περὶ οὗ ὁ μὲν Σκύλας ἀναφέρει, ὅτι εἶχε τείχος καὶ λιμένας δύο, ὁ δὲ Ἡρόδοτος «γούνον Σουνακόν» τούτέστι γωνίαν τοῦ Σουνίου καλεῖ αὐτὸ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης Σουνιάραιον καὶ Σουνιέρακον ὀνομάζει. Ἦν δὲ τὸ νοτιοανατολικὸν ἄκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέχον κατὰ Στράβωνα 330 στάδια τῶν Ἀθηνῶν μετ' ὁμωνύμου κόμης, ἰσχυροῦ κατὰ Δημοσθένην φρουρίου καὶ λιμένας καὶ ἐν μὲν τῷ χωρίῳ ἦν ναὸς τῆς Σουναίδος Ἀθηνᾶς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου ἴστανται ἐτι λειψανα τοῦ προτύλου τοῦ Ποσειδῶνος, μεγαλοπρεποῦς ναοῦ δωρικῆς, κατ' Ἀνάχαρσιν, τάξεως, ὁμοῦς πρὸς τὸ τέμενος τοῦ Θεσείως φέρον κύκλω περιεσθλῶν, ἐξ κίονας κατὰ μέτωπον καὶ δεκατρεῖς κατὰ τὴν περιφορᾶν.

Οἱ τεκτραμέντες τοῦ ὄρους διτηθύνοντο πρὸς τὸν ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ μεγαλοπρεπέστατον ναόν. Ἐν τούτῳ ὁ ὄρῳν κατεβαρύνετο πόρρωθεν ἐξ ἀμῶν

φλογιστικῶν καὶ σκοτεινῶν, ὁ ἥλιος ὠχρία καὶ μετὰ μικρὸν τὴν τῶς γαληνιαίαν ἐπιφάνειαν περιεβαλλόντων ὑδάτων κένθημα χρώματα, ὧν αἱ βαφαὶ ἀκαταπαύστως διέφερον.

Ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος προσφέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς θέλον μελάνα ὑπὸ φλογῶν διασχιζόμενον καὶ ἡ φύσις ἐν ἄκρα σιγῇ, προσδοκίᾳ καὶ ἀνησυχίᾳ συγκοινωνεῖ ἤδη μέχρι τοῦ βάθους τῶν ψυχῶν.

Ὁ ὄμιλος εὔρε καταφύγιον ἐν τῷ προτύλῳ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ οὗ βλέπει κεραυνὸν συντρίψαντα τὸ μεμελανωμένον ἐν ταύτῳ καὶ πυρφόρον κάλυμμα καὶ τὰ ἀπτωρημένα νέφη πίπτοντα πεπικνωμένα ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ χεῖμαρροι λελυμένοι κατήρχοντο εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης καὶ τὸ πᾶν ἐσχημάτιζε φρικώδη βοὴν ἀναγγέλλουσαν τοῦ παντός τὴν ἀπώλειαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ βορέας ἔφερε τὴν καταγίδα εἰς τὰ περλογοισμένα κλίματα τῆς Ἀφρικῆς, ὁ οὐρανὸς ἐμειδία πρὸς τὰς ὀρητικὰς μεταβολὰς καὶ ἡ θάλασσα ἔσυρε τὰς ἐκροὰς μέχρι τοῦ αἰγιαλοῦ.

Ὁ Πλάτων ἦν προσηλωμένος εἰς τὴν ἰσχυρὰν προσβολὴν καὶ οἱ μαθηταὶ διηρώτουν, πόθεν προσέρχονται καὶ τοῦ πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν αἱ εἰς τὴν φύσιν μεταβολαί, αἱ μυριάκις δυνάμεναι νὰ συντρίψωσιν τὴν ἀδιάλυτον ἄλυσιν τῶν ὄντων. Μὴ νοητὴ αἰτία διεγείρη καὶ καταπραῦν τὰς καταγίδας; Πρὸς ποῖον τέλος ἀποβλέπει κεραυνοβολοῦσα τὰς ἐρήμους καὶ εὐσπλαγχνίζομένη τὰ ὑπεύθυνα ὄντα; Ἐντεῦθεν ἀνυψούμενοι εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ παντός, εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ χάους καὶ εἰς τὴν ὑπαρξιν θεότητος στρέφονται εἰς τὸν Πλάτωνα, ὡς πρὸς εὐθείαν ὁδὸν καὶ ἐξαιτοῦνται τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου ὑψηλὴν διδαχὴν.

Ἐκ τῆς βαθείας συναισθήσεως ἐξεληθὼν ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἐπεκατέστη τὴν βοήθειαν αὐτῆς τῆς φρικώδους καὶ μεγαλοπρεποῦς φύσεως, ἥς ἡ φωνὴ ἐτι ἀντήχει καὶ πρὸς ἡν προσπίπτει, ἀρχόμενος τῆς θαυμασίας εἰς ἐνοίας καὶ ζωηρᾶς εἰς ἔκφρασιν ταύτης ὀμιλίας:

Εἶνε ἄρα, ὦ ἀσθενεῖς θνητοί, τῆς δυνάμεως ἡμῶν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὰ ἄδύτα τῆς θεότητος ἡμεῖς, ὧν οἱ σοφοὶ ὡς πρὸς αὐτὴν νομίζονται τοιοῦτοι, ὡς πρὸς ἡμᾶς οἱ πῆθικοι; Ἄλλ' εἰς τούτους τοὺς ἐρήμους τόπους ἔχωρ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς φίλους ἐν μαρτυρας, θέλω δυνηθῆ ἀφόβως νὰ δώσω εἰς τὴν ἀλήθειαν ὑπόκλησιν.

Ο Θεός, ὁ ἀναγγέλλων ἡμῖν εἶναι ὁ μόνος Θεός ἀτρέπτος, ἀπειρος, κέντρον τῶν τελειωμάτων καὶ πηγή ἀνεξάντητων νοερῶν καὶ ὕλικῶν οὐσιῶν, ὅστις μὴ ἔχων ἀρχὴν, ἢ καθ' ἑαυτὸν ἐν κατοδυναμίᾳ, ἀλλ' ὡς ἡ ἐκφρασις τυγχάνει δυσανάλογος πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῶν ἰδεῶν μου, αὐτῶ καὶ αἱ ἰδέαι μου πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὑποκειμένου.

Ἡ ὕλη οὕσα αἰωνία ὑφίστατο εἰς φρικτὴν ἀνάθεσιν, περιέχουσα τὰ σπέρματα ὄλων τῶν κακῶν, πλήρης ὁρμητικῶν κινήσεων καὶ ἀρχῶν ἀναρρετικῶν, ὡν ἀσθενής εἰκὼν ἦν ἡ πρὸ μικροῦ τρομερὰ σύγχυσις ἐλαχίστη τῶν ποτὲ εἰς τὸ χάος.

Ὁ Θεός ἐξ ἀπείρου ἀγαθότητος εὐδοκίας ἐκ τῆς ὅλης αἰδιότητος νὰ παραγάγῃ τὸ πᾶν κατὰ τὸ αἰσιότερον περὶ αὐτὸν παρὸν πρωτότυπον, ἀπλαστον, ἀτρέπτον καὶ τέλειον ὡς ἄριστος τεχνίτης μεταβάλλει τὴν ἀκατέργαστον ὕλην εἰς κόσμον νοερόν, οὗ αὐτὸς ὁ ὁρατὸς εἶναι μίμησις καὶ εἰκὼν. Πᾶν δὲ ὅ,τι εἰς τὸ πᾶν ὑποπίπτει ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν ἢ ἀφαιρεῖται, ἢν κεχαραγμένον ὑψηλῶ τῶ τρόπῳ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀρχέτυπον. Τοῦ ὑπερτάτου τούτου ὄντος, ἐννοοῦντος μόνον ἰδέας πραγματικῆς, δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι παρήχθη ὁ κόσμος πρὸ τῆς ὁρατῆς αὐτοῦ καταστάσεως: Ὅπως ὁ κόσμος ὑφίστατο ἀπὸ ὅλην τὴν αἰωνιότητα ὁ μὲν Θεός ποιητὴς ὄλου τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ δὲ ὕλη ἀρχὴ ὄλου τοῦ κακοῦ.

Ἡ αἰώνιος σοφία ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς πράξεως ρυθμίζει τὸ χάος καὶ παρευθὺς εἰς ὄγκος κινεῖται διὰ νέας καρποφέρους κινήσεως. Τὰ μέρη ὑπὸ μίσους ἀδιαλλάκτου πρότερον διαχωριζόμενα φιλοῦνται καὶ δεσμεύονται καὶ τὸ μὲν φῶς ἀκτινοβολεῖ ἐν πρώτοις εἰς τὰ νέφη, ὁ δὲ ἀήρ διαχωρίζεται τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα διωρισθῆσαν εἰς τὴν σύνθεσιν ὄλων τῶν σώματων.

Ὁ Θεός ἵνα διαυθύνῃ τὰς κινήσεις ἐπρόκεισε τὴν γῆν ἐκ ψυχῆς συνθεσιμῆς ἐκ θείας καὶ ὕλικῆς οὐσίας. Ἐκ τῆς νοερᾶς ταύτης ἀρχῆς προσηλωμένης εἰς τὸ κέντρον τοῦ παντός, ἐξέρχονται ακτῖνες φλογος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον καθαροί, μᾶλλον ἢ ἥττον τοῦ κέντρου ἀπέχουσαι, αἵτινες εἰσερχόμεναι εἰς τὰ σώματα, ἐμφυχῶνουναι τὰ μέρη καὶ φθάνουσαι εἰς τὰ ὅρια τοῦ κόσμου διαχέονται ἐπὶ τῆς περιφέρειας καὶ συνιστῶσι περὶ αὐτὸν τοῦ φωτός στέφανον.

Τὸ ὑπέροτατον Ὅν ἐνηρσοτήθη ἰδὸν τὸ ποίημα ὁμοιον τῷ πρωτότυπῳ. Γνωρίσαν δὲ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ δημιουργήματος ἰχνογραφουμένους τοὺς κυριώδεις χαρακτῆρας τοῦ πρωτοτύπου καὶ συλλέξας τὰ λείψανα τῆς ἀνωμάλου κινήσεως, μετέδωκεν εἰς τὰς σφαίρας τῆς γενικῆς διοικήσεως. Πλὴν ὁ ὁρατὸς κόσμος ἦν ἀνεπίδεκτος τοῦ οὐσιώδους γνωρίσματος τοῦ νοητοῦ κόσμου τῆς αἰωνιότητος καὶ οὕτως ὁ μὲν ἔχει τὰς τελειότητας, ὁ δὲ τὰς ὁμοιότητας. Ἐν τῇ εὐρυχώρῳ, μοναυλίᾳ τοῦ ἀέρος ὁ ἥλιος πληροῖ τὸν οὐρανὸν φῶτος καὶ προσδιορίζει τοὺς ὅρους τοῦ ἐναυτοῦ, ὡς ἡ σελήνη τῶν μηνῶν.

Αἱ ιδιότητες τῆς ὕλης, τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως, ἡ ἀκτινοβολοῦσα σοφία ἰδία εἰς τὸν διοργανισμὸν καὶ χρῆσιν τῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἑτέρων ὑποκειμένων εἰσὶν ἀξία μεγαλειέτας προσοχῆς.

Ὁ Θεός ἀδύνατον ἦν νὰ δημιουργήσῃ ἄλλως τὸν καλλίτερον ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς κόσμους ὡς ἐνεργῶν

εἰς ὕλην ἀκατέργαστον καὶ ἀτακτον ἀταταπαύστως εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ ἐνθουσιασμένην ἰσχυρῶς, καὶ ἥτις ὑφίσταμένη προκαλεῖ τοὺς σεισμῶς, τὰς τροχυλίας καὶ ὄλας τὰς εἰς τὴν σφαῖραν ἡμῶν τινάσσουσας ταραχάς.

Ἐν γένει δὲ πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν εἶναι εἰς τὸ πᾶν καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἰδιαιτέρως, παραγίνεται ἀπὸ τῆς ὕφιστατον Θεῶν καὶ πᾶν ὅ,τι εὐστατα καὶ ἐλλείπει τὰς ἐρχεται ἀπὸ τοῦ ἐμφυλίου οὐρεῖ εἰς τὴν ὕλην ἐλαττωμα.

Αἱ φιλοσοφικαὶ αὐταὶ ἀρχαὶ τοῦ Πλάτωνος συμφωνοῦσι πρὸς τὴν θείαν προνοητικὴν καὶ δημιουργικὴν δύναμιν τῆς Παλαιᾶς Θεολογίας, ἐξ ἧς «Μωϋσῆν Ἀτιχίζοντα» εἰ μεταγενέστερον ἐνομάζουσιν αὐτόν.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΠΛΑ ΤΕΡΑΤΑ
RADICA ΚΑΙ DIODICA

Ἡ Radica καὶ Diodica ἀποτελοῦσι ἐν τῶν διπλῶν ἐκείνων τεράτων, ἅτινα οἱ σοφώτατοι τῶν ἰατρῶν δὲν τολμῶσι νὰ ἐξηγήσωσι κατηγορηματικῶς.

Ἐν Εὐρώπῃ κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν γεννᾶται ἐν διπλῶν τέρας καθ' ἑβδομάδα, πάντα δὲ σχεδὸν ἀποθνήσκουσι μικρὸν μετὰ τὴν γένεσιν τῶν χρόνον, λέγομεν σχεδὸν, διότι μόνον 12 τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν, ἐζήσαν μᾶλλον ἢ ἥττον μακροχρονίως.

Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἰσὶ περιώνυμα ἢ πρώτη γνωστὴ περίπτωσις εἶνε ἡ τοῦ Aulervilliers ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μικρὰ κωμόπολις. Ἐγεννήθησαν τῷ 1429 δύο ξιφοπηγῆ παῖδια ἠνωμένα διὰ μερίδος τινός τοῦ στήθους καὶ ζήσαντα ἑβδομάδας τινὰς μόνον.

Κατὰ τῷ 1689, ὁ Koenig περιέγραψε τέρας ἀποτελούμενον ἐκ δύο κορασιῶν. Αἰκατερίνης καὶ Ἐλισάβετ· ἕτερον δὲ τὴν παρατηρηθῆναι τῷ 1743 ὑπὸ τοῦ Heurer καὶ ἐν ἄλλῳ ὑπὸ τοῦ Fangazo κατὰ τῷ 1802. Ἀπαῖτα τὰ τέρατα ταῦτα ἐζήσαν ὀλίγους μόνον μηνῶς.

Τῷ 1827 ὁ Berry ἐσημείωσε τὴν 5ην πε-

ρίπτωσιν δύο κορασιῶν γεννηθειῶν εἰς τὰς Βρεταννικὰς Ἰνδίας, τῷ 1804 αἵτινες ἐζῶν ἀκόμη κατὰ τὸ 1807, ἕκτη δὲ τις περίπτωσις ἀνάλογος τῇ προρρηθείσῃ, περιεγράφη ὑπὸ τοῦ Hasbach καὶ φθάνομεν εἰς τοὺς Σιαμίους ἀδελφοὺς Chang καὶ Eng, παγκοσμίως γνωστοὺς.

Ἄλλαι περιπτώσεις ἐσημειώθησαν ὑπὸ τῶν Boehm, Ounzenhausen, τοῦ Bucudet τοῦ Bagnion τῷ 1839 καὶ τοῦ Chapot Prevost τῷ 1840, ὅστις κατέστησε γνωστὰς τὰς Μαριάναν - Ροζαλίαν. Πρὸ τινῶν δὲ μόλις ἐτῶν εἶχον κινήσει τὴν περιέργειαν τοῦ Παρισίου κόσμου αἱ Rosa-Josepha.

Πρὸ πολλοῦ ἐπεζήτησαν νὰ ἀποχωρήσωσι τὰ τέρατα ταῦτα, ἢ δὲ πρώτη ἐγχείρισις ἀνέρχεται εἰς τὸν 17ον αἰῶνα· ὁ Kanig ἀπεχώρισεν τὴν Αἰκατερίνην· Ἐλισάβετ τῷ 1689, ἢ ἐγχείρισις ἐπέτυχε πληρέστατα, τὰ δύο δὲ ταῦτα κοράσια ἐπέζησαν καὶ οἱ εἰκόνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς διειθήρησαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν.

Ἡ δευτέρα ἐγχείρισις ἐγένετο τῷ 1866 ὑπὸ τοῦ Boehm, ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ θυγατέρων, Μαρίας-Ἀδέλας ἢ μὲν Μαρία ἀπέθανε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τῆς δὲ Ἀδέλας τὴν ἐπαύριον ἐδέησε νὰ ταμῆ ἢ ἥπατική γέφυρα, ἀνάλογος τῇ παρατηρηθείσῃ παρὰ τοῖς ἐκ Σιάμ ἀδελφοῖς, ὅτε ἐγένετο ἡ αὐτοψία τῶν Chang-Eng.

Τέλος τῷ 1900 ὁ Chapot-Prevost, παρουσίασε τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ ὑπόμνημα περὶ διπλοῦ τινος τεράτος, Μαρίας-Ροζαλίνας, ἃς ἀπεχώρισεν ἐν Βραζιλίᾳ. Σήμερον τὸ Παρισινὸν κοινὸν ἀπασχολεῖ ἡ Radica καὶ Diodica.

Ὁ ἔξοχος ἡμῶν διδάσκαλος καὶ φίλος Κοσ Doyen ἀπεχώρησε ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου τὴν Diodica τῆς Radica· λίαν εὐγενῶς μοι ἐπέτρεψεν, ὁ σοφὸς μου διδάσκαλος, νὰ παραστῶ εἰς τὴν ἐγχείρισιν, τὰς φάσεις τῆς ὁποίας μεταδίδω σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς φίλης «Φύσεως».

Τὰ κοράσια ταῦτα ἡλικίας ὀκτῶ ἐτῶν, εἶνε ἰσχνότατα, ἢ Diodica, πρὸ πάντων εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἀσάρκος· ἀμφότεραι εἰσὶ προσβεβλημέναι ὑπὸ πνευμονικῆς φυματώσεως· ἢ Radica, κειμένη δεξιόθεν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, ἔχει τὴν κορυφὴν μόνον τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος διηθημένην ἐκ φυματίων, ἀλλ' ὁ ἕτερος τῶν πνευμόνων εἶνε ἐντελῶς κατειλημένος ὑπὸ τοῦ νοσοποιοῦ προϊόντος· οὐχὶ δὲ μόνον οἱ πνευμόνες, ἀλλὰ καὶ τὸ περιτόναιον εἶνε ἐπίσης προσβεβλημένον· εἶνε λοιπὸν λίαν

πιθανὸν ὅτι ὁ θάνατος τῶν δύο ἀδελφῶν ἐπικειται· πλὴν ἐλθόμεν εἰς τὴν ἐγχείρισιν.

Ἡ ἐνοῦσα ταύτας σαρκώδης γέφυρα εἶχε δώδεκα ἑκατοστόμετρα ὕψος ἐπὶ πέντε μήκους μεταξύ τῶν δύο ἀτόμων καὶ τεσσάρων ἑκατοστόμέτρων πάχους· ἡ σαρκώδης αὕτη γέφυρα εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ, μέχρι τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ στέρνου, περικυκλοῦται δὲ ὑπὸ τοῦ δέρματος ὅπερ ἐνοῦται ἐξακολουθητικῶς μετὰ τοῦ τῶν δύο παιδίων· μετὰ τῆς ψυχραιμίας, ἢν οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τῷ κ. Doyen, ἐντέμνει οὗτος τὸ δέρμα τῆς ἐμπροσθίας ὀψεως τῆς σαρκώδους γεφύρας ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου, ἀναχωρῶν ἀκολουθῶς ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅστις ἐνιαῖος ἀνοίγει τὸν ὀρρώδη ἀγωγὸν τὸν ἰδρῦοντα συγκοινωνίαν μεταξύ τῶν δύο περιτοναίων· Ὁ ἐνιαῖος οὗτος ὀμφαλὸς ἐνδείκνυσιν, ὅτι εἰς μόνον πλακοῦς ὑπάρχει καὶ εἰς μόνος ὁ ὀμφάλιος λόρος δι' ἀμφοτέρα τὰ παῖδια. Μεγάλῃ ταινίᾳ παρουσιάζεται ἐσχηματισμένη ὑπὸ τῶν ὀμφαλικῶν φλεβῶν, αἵτινες φέρουσιν ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ εἰς τὰ δύο ἥπατα. Ἡ ταινία ἀνυψοῦται τῇ βοήθειᾳ ἀμβλείας ἐγκυρίδος. Εἰς τῶν βοηθῶν ρίπτει δύο ἐντεροκλωστὰς πέριξ τῆς ταινίας ταύτης, ἥτις ἀκολουθῶς τέμνεται μεταξύ τῶν δύο ἐπιδερμάτων.

Ἀμέσως κάτωθεν καὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν εὐρίσκεται ἡ ἥπατική γέφυρα. Τὰ δύο ἥπατα εἰσὶ συγκεχωνωμένα. Γλωσσίδιον δὲ τι ἰστοῦ τοῦ ἥπατος 8 ἑκατοστόμέτρων ὕψους ἐπὶ δύο πάχους, ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἥπατος τῆς Radica μέχρι τοῦ τῆς Diodica. Μετ' ἄκρας προφυλάξεως, τὸ ἰστώδες τοῦτο ἥπατικὸν γλωσσίδιον δένεται καὶ διαιρεῖται. Ἀνωθεν τῆς ἐνούσης τὰ δύο ἥπατα γλωσσίδος εὐρίσκειται χόνδρος δύο ἑκατοστόμέτρων τὴν διάμετρον, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ στέρνου μέχρι τοῦ αὐτοῦ σημείου τοῦ στέρνου τῆς ἑτέρας. Πολυάριθμα ἀγγεῖα δένονται καὶ τέλος τὸ δέρμα τῆς ὀπισθίας χώρας τῆς σαρκώδους γεφύρας διαιρεῖται διὰ ψαλίδος.

Τὰ παῖδια ἀποχωρίζονται καὶ τοποθετοῦνται ἐπὶ δύο τραπεζῶν. Ἡ ἐγχείρισις διήρκεσε δώδεκα λεπτά τῆς ὥρας, τὰ δὲ ὑποκείμενα μόλις ἀπέβαλον δύο κοχλιάρια αἵματος.

Ὁ κ. Doyen ἐπελήφθη κατόπιν τῆς συγκολλησεως τῶν εἰς τὴν κοιλίαν τῶν παιδίων γενομένων ὀπῶν. Ἐν βαθύ ἐπίπεδον συγκολλησεως γενόμενον διὰ μετασκληρωτικῆς συνενοῖ τοὺς μαλακοὺς καὶ ὑποδερμίους ἰστούς, ἕτερον δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἐπίπεδον προσκολλησεως προσπελάζει τὰ δύο χεῖλη τοῦ δέρματος.

Ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει συχνὰ αἱ πληγαὶ τοῦ

κοιλιακού τοιχώματος ν' αποτελώσιν εμπόδιον πρὸς τελικὴν θεραπείαν, ὁ κ. Doyen ἐθεσεν εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς πληγῆς ἐπίδεσμον ἐστεροποιημένον, ἐν εἶδει σύριγγος, προωρισμένον νὰ φέρῃ πρὸς τὰ ἔξω τὰ ὑγρά, ἅτινα ἠδύναντο νὰ διαλυθῶσιν ἐκ τῆς περιτομωστικῆς ἐπιφανείας.

Οἱ ἰδιάφοροι χρόνοι τῆς ἐγχειρίσεως ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ κινηματογράφου· οὕτως οἱ ἰατροὶ τῶν μελλόντων αἰώνων θὰ ὦσιν εὐχαριστημένοι, μανθάνοντες πῶς ἀπεχωρίζοντο οἱ εἰσφύγιες κατὰ τὸν νῦν αἰῶνα.

Ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τοιαύτης διατροφῆς τῆς ἀναπτύξεως δύο ὑπάρξεων εἶνε δυσεξήγητος· δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ γυνὴ ἐξεπλάγη ὑπὸ παρομοίου τέρατος, τοῦ φαινομένου ὄντος σπανίου.

Τὸ γονιμοποιηθὲν ὤδον ἀναπτύσσεται, ὀγκοῦται καὶ οἱ κίτρινοι αὐτῶν κρόκκοι μεταμορφοῦνται εἰς μικροὺς ἀπομεμονωμένους κόκκους, οἵτινες τάχιστα θὰ καταστῶσι κύτταρα, ἐμβρυοκκύτταρα, ἐξ οὗ θὰ παραχθῶσι πάντα οἱ ἴστοι, πάντα τὰ ὄργανα ἐμβρύου. Τὰ κύτταρα ταῦτα πολλαπλασιάζονται, γονιμοποιῶνται ὑπὸ δυνάμεις τόσοσιν θαυμασίας ὅσων καὶ μυστηριώδους εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσιν τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἀνθρώπινον σῶμα διάφορα ὄργανα.

Κανὼν γενικός: Ἐν μόνον ὤδον ὑπάρχει παρά τῇ γυναικί, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό, παρά τοῖς θηλέοις τῶν λοιπῶν μαστοφόρων.

Κατ' ἀνωμαλίαν, δύο ἢ πλείονα νὰ δύνανται νὰ γονιμοποιηθῶσι ταυτοχρόνως· τὰ σπέρματα ἀναπτύσσονται παραλλήλως ἐκ τούτων ἐπεταί, ὅτι δύνανται νὰ παραχθῶσι δύο ἢ πλείονα δίδυμα ἐντελῶς ἀλλήλων διακεκριμένα.

Αἱ τερατολογικαὶ λοιπὸν αὐταὶ περιπτώσεις, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν γέννησιν τῶν εἰσφύγιων, δεόν νὰ ἐξηγηθῶσιν ὡς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δύο γόνων, συγχωνεύσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τελείας ἐξ οὗ προέρχεται καὶ ἡ σύνφυσις, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτεταμμένη δύο ἐμβρύων.

Ἡ δὲ συγχώνευσις αὕτη δύνата νὰ ἦ πληρεστέρα καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἐν τῶν ἐμβρύων ἀναπτύσσεται τελείως, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον εἰσδύει κατὰ μέρος ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ Ambroise Paret ἀναφέρει ἐκτακτὸν περιπτώσιν ἀνδρὸς, ζῶντος ἐν Valence τῷ 1530 καὶ ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ὁποῦ ἐβλεπε νὰ ἐξέρχεται ὁ κορμὸς καὶ αἱ κνήμαι τοῦ ζῶντος ἀδελφοῦ του.

Ἡ τοῦ ἐνὸς σπέρματος ἐν τῷ ἑτέρῳ εἰ-

δουσι δύνата νὰ ἦ ὀλοκληρωτικὴ. Ὁ Velrean ἀναφέρει τὴν περιπτώσιν ἀνδρὸς φέροντος ὄγκον καὶ μετὰ τὴν ἐγχειρίσιν παρατήρησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παιδὸς οὐτινος ἢ ἀνάπτυξις εἶχεν ἀναχαιτισθῆ. Ἐκοπῶσιν ἐνίοτε καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς παρθένοις δερμοειδεῖς κύστας τῆς ὠθήκης, αἵτινες ἐγκλείουσι τρίχας, ὀδόντας, μικρὰ δοτὰ, προερχόμενα ἐξ ἐγκεκλεισμένου σπέρματος, οὐτινος τινὰ μόνον τῶν κυττάρων ἀναπτυχθέντα παρήγαγον τὰ προϊόντα ταῦτα.

ΠΑΝΑΓΗΣ Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
Διευθυντὴς τοῦ «Γαλήνους»

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΕΠΙ Τῆ ΒΕΛΟΝΤΑΕΤΥΡΙΑΙ

Εἰς μέγας ποιητὴς, μίᾳ τῆς Γαλλίας δόξα, τοῦ κόσμου ὅλου ἐγεννήθη τὴν 26 Φεβρουρίου τοῦ 1802 εἰς τὴν πόλιν Βελανσὸν τῆς Γαλλίας.

Ὁ πατὴρ του, — στρατηγὸς καὶ κόμης ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α. — προώριζε τὸν νεαρὸν Βικτώρα διὰ τὸ ἐνδοξὸν στρατιωτικὸν στάδιον, ἀλλ' ἐνῶ οὗτος ἐσπούδαζε τὰ μαθηματικὰ ἐσπευσε ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ποίσεως καὶ ἡ δόξα τῷ ἐμειδίασεν. Ἦτο δεκατετραετῆς ὅτε ἐδημοσίευσεν τὸ Πλούσιος καὶ πτωχός καὶ τὴν Κανὰδὴν μετὰ τρία ὄκτα ἢ Ἀκαδημία τῆς Γολώσις ἐβράβευσε δύο αὐτοῦ ὠδὰς. Κατόπιν μέγαν ἤρεκατὰ ὀρίσθη διὰ τῶν «Odes et ballades» καὶ τὸ 1823 ἀνεφάνη τὸ πρῶτον μυθιστόρημα αὐτοῦ «Ὁ Χάιντς Ἰσλανδίας καὶ μετὰ δύο ἔτη «Ὁ Βούργ-Ζαργάλλ». Ταῦτα κατόπιν διεδέχθησαν τὸ δράμα «Κρόμβελλ», ἡ ποιητικὴ συλλογὴ «Τὰ Ἀνατολικά». Τῷ 1829 ἐγράφη τὸ δράμα «Μαρία Δελόρμ» καὶ τὸ πεζογραφικὸν ἀριστούργημα «Ἡ τελευταία ἡμέρα κατὰ δίκου» τῷ 1830 παρεστάθη ὁ «Ἐρνάνης» καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀνεφάνη τὸ ἀριστούργημα τῆς πεζῆς ποίσεως τοῦ Οὐγκώ, τὸ μυθιστόρημα «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων» καὶ τὰ λυρικά «Φθινοπώρου φύλλα». Εἶτα ἐνεφανίσθησαν τὰ δράματα «Γριβουλέτος ἢ ὁ βασιλεὺς διασκεδάσει», «Λουκρετία Βοργία», «Μαρία Τυδὸρ», «Ἄγγελος», «Ρούθ-Βλάς». Οἱ Βουργῆροι, αἱ λυρικά συλλογαὶ «Ἄσματα σκιόφωτος», Φωναὶ ἐν δόμυχοι καὶ Αἰ ἀκτῖνες καὶ αἰ σκιαί».

Τῷ 1841 ἐγένετο μέλλος τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῷ 1843 ἐδόθη αὐτῷ τίτλος εὐγενείας.

Ἐν τῇ πολιτικῇ πάντοτε εὐρίσκετο ἀναμειγμένος, ἐκάστοτε μετὰ διαφόρων τάσεων. Καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἔμνησε τοὺς Βουρβόνους, δι' ὃ ἠμείβθη διὰ βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως, ἐπὶ Καρόλου Ι', καὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὑπεστήριξε τὸ Ναπολεόντειον κόμμα καὶ βραδύτερον ὡς

μόν «Les Chatiments» τὰς ἀναμνήσεις καὶ σκέψεις του «Les contemplations» συλλογὴν παραδόσεων καὶ φανταστικῶν περιγραφῶν ἐπὶ ἱστορικῆς βάσεως, La Légende des siècles» τοὺς «Ἀθλίονι», τὸ μέγα τοῦτο κοινωνικὸν μυθιστόρημα, μεταφρασθὲν εἰς 10 γλώσσας, τὴν πραγματείαν «Ὁ Ἰλλιαμ Σαίξπηρ» τὰ «ἄσματα τῶν ὀδῶν καὶ τῶν δασῶν» τοὺς «ἐργάτας τῆς θαλάσσης» καὶ τὸν «Γε-

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΕΝ ΕΤΕΙ 1820 (ὅρα ἐν σελίδι 264)

μέλος τῆς νομοθετικῆς συνελεύσεως ὑπῆρξε δημοκρατικὸς καὶ ἐπολέμησε τὸν Ναπολέοντα, δι' ὃ καὶ μετὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1851 ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων προγραφήντων. Ἀπῆλθε τότε εἰς Βέλγιον, βραδύτερον εἰς τὴν νῆσον Τζέρσεϋ καὶ εἶτα εἰς τὴν Γκέρνσέϋ ὀπον καὶ μετὰ τὸ 1859 ἔμεινε, ὅτε καὶ εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἀμνηστία. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξορίας του ἐγραψε πικρότατον ἀντιβιβλίον «Ναπολέων ὁ μικρός» καὶ τὸν ποιητικὸν τό-

λῶντα ἀνθρώπων.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1870 ἐπέστρεψεν ὁ Οὐγκώ εἰς Παρισίους ἐκλεχθεὶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ μεθεπομένου ἔτους, μέλος τῆς ἐν Βορδῶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα παρῆνθη.

Τὰ ἔργα του «Τὸ φοβερὸν ἔτος» καὶ τὸ «83 ἢ Τρομοκρατία» ἔχουσιν ὑπόθεσιν ἐκ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Τῷ 1876 ἐξελέγη ὁ Οὐγκώ γεροισιᾶσής. Ἀπομνημονεύματα τοῦ βίου του

ἔγραψεν ἐν τοῖς «Actes et Paroles» καὶ τούτοις ἐπικολούθησαν «L'art d'être Grand Pere», «Ὁ πάπας», «Θρησκεία καὶ Ἐρησκεία». Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐξεδόθησαν «Ὁ Θεὸς» κ.τ.λ.

Ὁ Οὐγκὼ ἐξέπνευσεν ἐν Παρισίοις τὴν 22αν Μαΐου 1885, κηδευθεὶς δὲ μετ' ἐκλάμπρου ἐπισημότητος καὶ πομπῆς, ἐτάφη ἐν τῷ Πανθέῳ.

Ὁ Οὐγκὼ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀναδεικνύεται καινοτόμος καὶ ἰδρυτὴς τῆς ρομαντικῆς σχολῆς, ἀντικαταστήσας τὰς κλασικὰς παραδόσεις.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ τέλος, ὁ γλυκύτατος ψάλλτης τῶν ἐρώτων, ὁ ὑλοτόμος τῶν καρδιῶν, ὁ φιλόσοφος τῶν κοινωνικῶν πλῆγῶν, ὁ διασαλπικτὴς τῆς ἰσότητος τῆς ἐλευθερίας καὶ δημοκρατίας, ὁ θρηνῆσας τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἀθλίους καὶ πένντας, εἰς τὰ «Ἀνατολικά» αὐτοῦ ἄσμοτα ἐδείχθη καὶ μέγας θαυμαστὴς τῆς Ἑλλάδος, εὐγενὴς φιλάελν.

Ἀπονεύωμεν λοιπὸν αὐτῷ φόρον λατρείας καὶ θαυμασμοῦ, προσφέρωμεν δάφνην τῶν ὑψηλοτέρων Ἑλληνικῶν ὁρέων τῷ Γαλάτῃ ποιητῇ.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΦΡΥΝΟΣ

Τὴ γνωρίζομεν; Τίς ἄρα γνωρίζει τὸ βάθος τῶν πραγμάτων;

Ὁ δῶν ἥλιος ἔλαμπεν ἐν μέσῳ ροδίνων νεφῶν. Ἦτο τὸ τέλος ἡμέρας θουελλώδους καὶ ἡ δούσις μετέβαλλεν εἰς φλόγας τὴν βροχὴν ἐν τῷ φλογερῷ πυραύνῳ. Πλησίον χαραγῆς βράχου εἰς τὸ ἄκρον τέλματος ἐκ τῆς βροχῆς σχηματισθέντος, φρῦνος τις παρετήρει τὸν οὐρανὸν κατεθαμβωμένος. Σοβαρὸς ἀναιροπώλει ἢ βδελυγμῆ ἀπεθαύμαζε τὴν αἴγλην.

Τὰ φύλλα ἐπορφυραῦντο ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν δένδρων, τὸ ὕδωρ ἐστιλθεν ἐπὶ τῆς χλόης ἐντὸς λακίσκων. Τὸ ἐσπέρας ἠπλοῦτο ὡς σημαῖα. Τὸ πτηνὸν κεκηκῶς ἐταπεινῶν τὴν φωνήν. Τὸ πᾶν ἠσύχαζεν ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ τὰ πάντα λησμονῶν ὁ φρῦνος, ἄνευ φρίκης, ἄνευ αἰδοῦς, ἄνευ θυμοῦ, πρῶτος παρετήρει τὴν ἠλιακὴν λάμπην. Ἴσως ὁ κατάρατος ἠσθάνετο αὐτὸν εὐλογημένον, ὅτι δὲν ἦτο κτηνὸς ἀγνοῶν τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἀπέριου, ὅτι δὲν ἦτο τέρας ἄθλιον μυαρόν, ἀλλοίθωρον, λοιμῶδες, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἀγνόουσι τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀστέρων.

Διαβάτης τις εἶδε τὸ εἰδεχθὲς ζῶον καὶ ἔθεσε τὴν πτέρναν του φρίσων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ

φρῦνου. Ἰερεὺς ἦτο, ἀναγινώσκων βιβλίον. Κατόπιν μία γυνή, ἄνθος ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχουσα, διήλθε καὶ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ἀλεξήλιου τῆς. Καὶ ὅμως ὁ ἱερεὺς ἦτο γέρον καὶ ἡ γυνὴ ὠραία. Εἶτα ἦλθον τρεῖς μαθηταί, γαλήνιοι ὡς ὁ οὐρανός. Ὑπῆρξα παιδίον, ὑπῆρξα μικρός, ὑπῆρξα σκληρός. Ἐκαστος ἄνθρωπος, ἐπὶ τῆς γῆς ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ δεδουλωμένη πλανᾶται, δύναται εὐτῷ τὴν διήγησιν τῆς ζωῆς του ν' ἀρχίσῃ. Εἶχον τὴν παιδιάν, τὴν μέθην καὶ τὴν ἡὼ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶχον τὴν μητέρα των, ἦσαν χαριέντες μαθηταί, ἀνθρωπίσκοι φαῖδροι, ἀγαπητοί, ἐλεύθεροι, εὐχαριστημένοι, τί ἄλλο λοιπὸν νὰ πράξωσιν ἢ νὰ βρῶσιν πλάσμα τι δυστυχές;

Ὁ φρῦνος ἐσύρετο εἰς τὸ βάθος τοῦ κοίλου ὁρόμου. Ἦτον ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὰ βάθη τῶν ἀγρῶν κυανίζονται. Ἐξήτει ὁ φρῦνος τὴν σκοτίαν. Τὰ παιδία ἀντελήφθησαν αὐτὸν καὶ ἀνέκραζον: «ἄς φονεύσωμεν τὸ δυσειδὲς αὐτὸ ζῶον καὶ ἀφοῦ εἶνε πολὺ ἄσχημον, ἄς βρῶσιν αὐτό». Καὶ ἕκαστος αὐτῶν γελῶν ἤρξατο νὰ κεντᾷ τὸ πτωχὸν ζῶον δι' ὄξως τινὸς κλάδου, πλατύνον τὴν ὀπήν τοῦ ἐξωρυγμένου ὀφθαλμοῦ, πληττον τὰς πληγὰς, εὐχαριστούμενα καὶ ἐπαινούμενα ὑπὸ τῶν διερχομένων, διότι αἱ διαβάται ἐγέλων. Καὶ ἡ σκιά τοῦ θανάτου ἐκάλυπτεν ἤδη τὸν δυστυχεῖ τούτον μάρτυρα, ὅστις οὔτε κἂν ἐρεγγεῖ καὶ τὸ αἶμα, αἶμα φρικῶδες, πανταχόθεν ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ πλάσματος τούτου, οὐτινος τὸ μόνον ἐγκλημα εἶνε ἡ ἀσχημία!

Ἐφρευγεν εἶχε τεθραυσμένον τὸν ἕνα τῶν ποδῶν του. Ἐν τῶν παιδίων τὸν ἐκτύπα διὰ τεθραυσμένου πτύου καὶ εἰς ἕκαστον κτύπημα ὁ προγεγραμμένος οὗτος ἐξήγγεν ἀφροῦς, οὗτος ὅστις ὅταν ἡ ἡμέρα μειδιᾷ ὑπὸ τὸν μέγαν οὐρανόν, εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς του ἔρπει. Καὶ τὰ παιδία ἔλεγον «εἶνε κακός! σιέλους ἐξάγει!» Καὶ τούτου τὸ μέτωπον ἤμασε, ὁ ὀφθαλμὸς ἐκρέματο καὶ μεταξὺ τῶν σπάρτων καὶ βάτων ὤδευε. Ὁ ἐλεγέ τις, ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ φρικῶδες τι ἄντρον.

Ὡ! τί φοβερὰ πράξις νὰ μεγεθύνῃ τις τὴν δυστυχιάν, νὰ προσφέρῃ φρίκην εἰς τὴν δυσμορφίαν. Ἐξηθρωμένος, ἀνατινασσομένος ἀπὸ λίθου εἰς λίθον ἀνέπνεε πάντοτε ἀκόμη. Ἄνευ ἀσύλου εἶρπεν. Ὁ ἐλεγέ τις, ὅτι ὁ θάνατος εὕρισκεν αὐτὸν τὸσον οἰκτρόν, ὥστε τὸν ἠρνεῖτο. Τὰ παιδία διὰ βρογγίου ἠθέλησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἀλλ' οὗτος ἐξέφυγεν ὀλισθήσας κατὰ μῆκος τῶν φραγμῶν. Ὁ λάκκος ἔχαινε· ἐσύρθη ἐκεῖ καταπληγωμένος καὶ ἐβυθίσθη αἰμόφυρτος, συντετριμμένος, ἔχων ἠνεωγμένον τὸ κρανίον του, αἰσθανόμενος ἀναψυχὴν τινα ἐν τῇ πρασίῃ ἐκείνῃ βόθρῳ, πλύνων τὴν σκληρότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βορβόρῳ ἐκείνῳ.

Καὶ τὰ παιδία, μετὰ τὴν ἀνοιξίαν εἰς τὰς πα-

ριάς, ξανθὰ, χαριέντα, ποτὲ δὲν διεσκέδασαν τὸσον. Ὅλα συγχρόνως ὠμίλουν καὶ τὰ μεγάλα πρὸς τὰ μικρὰ ἐφώναζον: «Ἐλθε νὰ ἴδῃς, ἔλθε Ἀδύλαφε, νὰ τὸν ἀποτελειώσωμεν· ἄς λάβωμεν λίθους». Καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄντος, τοῦ κτηραμένου ὑπὸ τῆς τύχης, προσήλουν τὰ βλέμματά των καὶ ὁ ἀπελπίς ἐβλεπε νὰ κλίνωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα μέτωπα.—Ὀἴμοι!

Τὰ βλέμματα ὄλων ἠκολούθουν τὸν φρῦνον ἐν τῷ βορβόρῳ ἦτο λύσσα καὶ ἔκστασις. Ἐν τῶν παιδίων ἐπανήλθε φέρον πλάκα βρειάν, πλὴν εὐχερῶς ἀνεγερθεῖσαν διὰ τὸ κακὸν καὶ εἶπε: «Θὰ ἴδωμεν τί θὰ γίνῃ».

Ἐκτός τούτου ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν ἡ τύχη ὠδήγει βαρύτατον ἀμάξιον, συρόμενον ὑπὸ ὄνου χωλοῦ, ἰσχνοῦ καὶ κωφοῦ. Ὁ ὄνος οὗτος, ὁ καταβεβλημένος καὶ ἀξιοθρήνητος, μετὰ πορείαν ἡμερησίαν, ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σταῦλον, σύρων τὸ ἀμάξιον, φέρων ἀλαθον· ἕκαστον βῆμα του τῷ ἐφαίνετο τὸ προτελευταῖον· ἐβάδιζε τυπώμενος καὶ ἐξησθεμισμένος. Τὰ κτυπήματα τὸ ἐκάλυπτον ὡς νεφέλη. Εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς κακαλυμμένους ὑπὸ ἀτμοῦ τινος τὴν ἠλιθιότητα ἐκείνην, ἣτις ἴσως εἶνε τὸ θάμβος. Καὶ τὸ κοίλωμα τῆς ὁδοῦ ἦτο τὸσον βαθύ, τὸσον πλήρες πηλοῦ καὶ τὸσον ἀνώμαλον, ὥστε ἕκαστη στροφή τοῦ τροχοῦ ἦτο πένθιμος, βραγχώδης ἀναστεναγμός. Καὶ ὁ ὄνος ἐβάδιζε μεμφιμοιρῶν καὶ ὀνηλάτης βλασφημῶν· ὁ ὄνος εἰδέχτο πληγὰς βαθυτάτας διὰ τοῦ μαστιγίου καὶ τοῦ ροπάλου.

Τὰ παιδία ἐκ τοῦ βορβόρου ἐστράφησαν καὶ ἰδόντατὸ ἀμάξιον ἐφώνησαν. «Μὴ ρίψῃς τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ φρῦνου. Δὲν βλέπεις, ἡ ἄμαξα θὰ διέλθῃ ἐπὶ τοῦ φρῦνου καὶ τούτο θὰ εἶνε διασκεδαστικώτερον». Πάντες πρὸς τὴν ἄνοιξιν. Αἰφνης ὁ ὄνος προχωρῶν ἐν τῷ λάκκῳ, ὅπου τὸ τέρας περιέμενε τὴν τελευταίαν βῆσανόν του, εἶδε τὸν φρῦνον καὶ, ἄθλιος—οἴμοι σκεπτόμενος ἄλλον ἄθλιώτερον—συντετριμμένος, σκυθρωπός, πληγωμένος, ὠσφραϊνόμενος αὐτὸν διὰ τῆς κυπτούσης κεφαλῆς του, ὁ κατάδικος, ὁ κολασμένος, ὁ ὑπομονητικὸς οὗτος, ἔδωσε χάριν. Συνήθροισε τὰς καταβεβλημένας δυνάμεις του καὶ ἀνθιστάμενος εἰς τὸν κραυγάζοντα ὀνηλάτην «Προχώρει», δαμάζων τὴν φρικώδη συνεισότην τοῦ φορτίου του, κεκηκῶς, ἀποδεχόμενος τὴν πάλιν, σύρων τὸ ἀμάξιον καὶ ὑπεγείρων τὸ σῆμα του, βλοσυρός, ἐξεστράπη τῆς φρικῶδους ὁδοῦ, ἀφίλων ὀπισθεν νὰ ζῇ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος. Κατόπιν μετὰ μίαν μαστίγωσιν, ἐπανάλαβε τὸν δρόμον του.

Τότε ἀφῆσαν τὴν ἐκφυγοῦσαν τῶν χειρῶν του πέτραν ἐν τῶν παιδίων—ἐκεῖνο ὅπερ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν ταύτην—ὑπὸ τὸν ἀπέρχοντον θόλον, ταυτοχρόνως κυανοῦν καὶ μέλανα, ἤκουσε φωνήν, ἣτις τῷ ἔλεγε: «Ἔσο καλός. Ἀγαθός

παρὰ ἀναίσθητος! Ἀδάμας παρὰ ἀνθραξ! Ἀγιον αἰνίγμα! Σεβαστὸν φῶς τῶν σκοτιῶν».

Ὡ! ἅγιον θέμα! Σιὰ βιηθεῖσα σιάν. Ψυχὴ τεθλιμένη σπεύδουσα εἰς βοήθειαν ψυχῆς περιλύπου. Ὁ ἠλίθιος γενόμενος τυφερός, κύπτων ἐπὶ τοῦ εἰδιχθοῦς. Τὸ ζῶον προοδεῖον ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ὀπισθοδρεμεῖ.

Ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ὠχροῦ λυκόφωτος τὸ κτηνὸς σκέπτεται ποτε ὅτι εἶνε ἀδελφός τῆς μυστηριώδους καὶ βυθίας γλυκύτητος. Ἀρκαῖ νὰ λάμψῃ ἐν αὐτῷ ἀστραπὴ χάριτος, ἵνα γίνῃ ἴσον πρὸς τὸ αἰώνιον ἄστρον.

Ὁ ὄνος, ὅστις ἐπανερχόμενος τὸ ἐσπέρας κατὰφόρτος, κεκηκῶς, ἀποθνήσκων, αἰσθανόμενος νὰ αἰμάσῃσιν οἱ πλατεῖς ὄνυχές του, κάμνει βήματὰ τινα πλείονα, ἀπομακρύνεται, μετακινεῖται, ἵνα μὴ καταπατήσῃ ἕνα φρῦνον ἐν τῷ βορβόρῳ, ὁ ὄνος οὗτος ὁ εὐτελής, ὁ ρυπαρός, ὁ μωλωπισμένος ὑπὸ τῆς ράβδου, εἶνε ἀγνώτερος τοῦ Σωκράτους καὶ μεγαλειότερος τοῦ Πλάτωνος.

Ἐφρευγᾶς, φιλόσοφε; Σκεπτικιστᾶς, μελετᾶς; Θέλεις νὰ εὕρῃς τὸ ἀληθὲς ὑπὸ τὰς κατηραμένας ὀμίχλας μας; Πίστευε, κλαῖε, ἀφανίζου εἰς τὴν ἀδιερῦνητον ἀγάπην! Ὅστις εἶνε ἀγαθός, διακρίνει λάμπην ἐν τῇ σκοτεινῇ τριόδῳ. Ὅστις εἶνε ἀγαθός, κατοικεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ.

Ὡ! σοφέ, ἡ ἀγαθότης ἢ λαμπρύνουσα τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, ἢ ἀγαθότης, τὸ βλέμμα τοῦτο τῆς ἀφελοῦς πρῶτας, ἡ ἀγαθότης ἀγνή ἀκτὴ θερμαίνουσα τὸ ἄγνωστον, ἐνστικτικὸν ὅπερ ἐν τῇ νυκτὶ καὶ τῇ ὀδύνῃ ἀγαπᾷ, εἶνε ὁ ἀπατος καὶ ὑπατος σύνδεσμος, ὅστις ζευγνύει ἐν τῇ μονώσει φεῦ! τὸσω πενθίμῳ πολλῶν τὸν μέγαν ἀμαθῆ, τὸν ὄνον, μετὰ τοῦ μεγάλου σοφοῦ, τοῦ Θεοῦ.

ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ

Πρὸς τί, εἰ μὴ μύροσσα ἢ φύσις πᾶσα θάλλει
Ἐν μέσῳ μύρτων καὶ δρυῶν καὶ πορτοκαλεῶνων;
Τί, εἰ ἢ μελιστάλακτος ἢ φιλομήλα ψάλλει
Ἐπὶ τῶν κλώνων πτελεῶν τῶν εὐθαλλῶν δρυμόνων;
Μάτην τὴν φύσιν ἅπασαν αἰσθάνομαι νεκρὰν
Ἄφ' οὐ, ἀφ' οὐ ἔκεινης φεῦ! εὕρισκομαι μακρὰν...

Μάτην, εἰ μὴ ἢ ἀργυρᾷ πλησιφαῆς; σελήνη
Ἄπλετον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάσης διαχέει,
Μάτην ἀνοθεῖσιν εὐσομοὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἱ κρῖνοι,
Μάτην ἢ αἶρα σιγηλῆ, ἀρωματώδης πνέει
Ἄν δὲν εὕρισκω θέλητρον ἀπόλαυσιν μικρὰν,
Ἄφ' οὐ, ἀφ' οὐ ἔκεινης φεῦ! εὕρισκομαι μακρὰν...

Κυλύει βύαξ διαυγῆς τὰ νάματα μορμύρων,
Ἐν οὐρανῷ σμαράγδινοι ἀστέρες σελαγίζου,
Ὁ κάλυξ διανοίγεται τὴν εὐοδίαν σπειρῶν
Καὶ τὰ πτηνὰ γελόντα τὰ νέφη διασχίζουσι
Πλὴν...τὴν ζωὴν διέρχομαι ἀνούσιον, πικρὰν,
Ἄφ' οὐ, ἀφ' οὐ ἔκεινης φεῦ! εὕρισκομαι μακρὰν...
Ἐν Βελβενδῷ τῆς Μακεδονίας 1901-

Ἰωάννης Γ. Ἀντωνιάδης.

ALEX. DUMAS PERE

ΝΤΕ ΜΕΣΟ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ο Άλεξ. Λουμάς πατήρ επισκεφθείς κατά τινα νύκτα τὸ περιώνυμον μοναστήριον τοῦ ἁγίου Bruno, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δελφινάτου, τὸ ὀνομαζόμενον Chartreuse, ὡραιώτατα ἀφηγεῖται τὰ τῆς τυκτεριῆς ἐπισκέψεώς του, οὕτω :

Οἱ μοναστηρίου τέλει, ὁ κώδων μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐπλησιάζομεν καὶ μετὰ ἡμισίαν ὥραν ἀστραπή τις ἐφώτισε τὸν γιγάντιον ὄγκον τοῦ παλαιῦ μοναστηρίου Chartreuse, εἰκοσι βήματα ἀπέχοντος ἀφ' ἡμῶν. Οὐδεὶς κρότος ἐτάρασσε τὴν νύκτιον σιγὴν ἢ μόνον οἱ κωδωνισμοὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν πεντήκοντα παραθυρίδων αὐτοῦ οὐδεμία λυχνία ἐλαμπεν. Ἐν τὸς τοῦ μοναστηρίου ἐλέγετο, ὅτι ὑπῆρχε παλαιὸς διάδρομος ἐρημος, ὅπου ὠργιζόν τετραχοποῖα πνεύματα.

Ἐσημάναμεν. Ἀδελφός τις μᾶς ἠνοιξεν. Εἰσερχόμεθα, ὅτε διέκρινε τὴν κυρίαν, ἥτις ἦτο μεθ' ἡμῶν.

Εὐθὺς ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, ὡς εἰ Σατανᾶς τις ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μοναστήριον. Ἀπηγορεύετο τοῖς μοναχοῖς νὰ δέχονται γυναῖκα τινὰ· μία μόνον εἰσεχώρησε εἰς τοὺς τοίχους των μετ' ἐνδύματα ἀνδρός, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ὅταν ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ὁ κανὼν των ἠθετήθη, ἐξετέλεσαν εἰς τὰ διαμερίσματα καὶ εἰς τὰ κελλῖα, ὅπου ἐπάτησεν αὐτὴ τὸν πόδα, πάσας τὰς τελετὰς τοῦ ἐξορκισμοῦ· μόνον ἡ ἀδεία τοῦ πάπα δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ μοναστηρίου εἰς τὸν θῆλυ ἔχθρον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αὕτη ἡ δούκισσα τοῦ Berrey τῷ 1829 ὑπεχρεώθη νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ μέσον τοῦτο, ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸ Chartreuse.

Πολὺ ἠπορήσαμεν, ὅτε ἡ θύρα ἐκ νέου ἠνοιξε. Ἀδελφός τις ἦλθε μετὰ τινος φανοῦ καὶ μᾶς ὠδήγησεν εἰς τι περίπτερον, ἀπέχον πενήκοντα βήματα τοῦ μοναστηρίου. Ἐκεῖ ἐκοιμάτο πᾶσα ταξειδιώτης, ἥτις, ὡς ἡ ἡμετέρα, ἤρχετο εἰς τὸ μοναστήριον, ἀγνοοῦσα τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῶν μαθητῶν τοῦ ἁγίου Bruno.

Ὁ μοναχός, ὅστις μᾶς ὠδήγει, ὀνόματι Jean Marie, μοὶ ἐπέφαινε τὸ πλέον γλυκὺ καὶ

φιλόφρον δημιούργημα, ἐξ ὧν ἐν τῷ βίῳ μου εἶδον. Ἡ ὑπηρεσία του ἦτο νὰ ὑποδέχεται τοὺς ταξειδιώτας, νὰ τοὺς περιποιῆται καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μοναστηρίου. Μᾶς προσέφερε ποτόν τι κατεσκευασμένον ὑπὸ τῶν μοναχῶν καὶ προσωρισμένον νὰ ἀναθερμαίνῃ τοὺς ταξειδιώτας νεναρκωμένους ἐκ τοῦ ψύχους ἢ τῆς βροχῆς· κατάλληλος περίστασις καὶ εὐκαιρία νὰ κάμωμεν ἀρκετὴν χρῆσιν τοῦ ἱεροῦ οἴνου πνεύματος.

Τῷ ὄντι, μόλις εἶχομεν πῖε ὀλίγας σταγόνας, ἐθερμάνθημεν ὡς ἡφαιστῖον ἐκπέμπον φλόγας.

Συγχρόνως ἀπέραντος ἐστία ἐλαμπε καὶ ἡ τράπεζα ἐτέθη πλήρης γάλακτος, ἄρτου, βουτύρου· οἱ μοναχοὶ δὲν νηστεύουσι μόνον πάντοτε, ἀλλὰ νηστεύουσι μετ' αὐτῶν καὶ οἱ ἐπισκέπτοι των.

Μόλις ἐπερατώσαμεν τὸ λιτότατον τοῦτο γεῦμα, ὁ κώδων ἐσήμανεν ὄρθρον. Ἡρώτησα τὸν ἀδελφὸν Jean-Marie ἂν ἐπετρέπετο νὰ παρευρεθῶμεν ἐκεῖ. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἄρτος καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς.

Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἐνθουσιόντων ἐκείνων ταξειδιωτῶν, οἵτινες θυμαζοῦσιν ἐκεῖ ὅπου ὁ ὀδηγὸς των τοῖς λέγει νὰ θαυμάζωσιν ἢ τῶν ὑποκρινόμενων ὅτι θαυμάζουσι τὰ συνιστόμενα πρότερον, ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας των. Ὅχι, ἀπεγύμνωσα τὰ αἰσθήματά μου, τὰ ἐξεδήλωσα παρρησία, ἵνα τὰ παρυσιάζω εἰς τοὺς ἐξετάζοντας με· ὅ,τι ἐδοκίμασα, τὸ διηγῆθην ἀσθενῶς ἴσως, ἀλλὰ δὲν διηγῆθην ὅ,τι δὲν συνήντησα.

Καλῶς! θὰ με πιστεῦσῃσι λοιπόν, ἐὰν εἶπω ὅτι οὐδέποτε με κατέλαβεν ὁμοιον αἰσθημα πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν, ὅτε εἶδον, εἰς τὸ ἄκρον διαδρόμου τινὸς ἀπέραντου γοθηκοῦ ὀκτακοσίων ποδῶν μήκους, διανοιγομένην θύραν τινὰ κελλίου, ἐξερχόμενον διὰ ταύτης τῆς θύρας καὶ ἐμφανιζόμενον ὑπὸ ἀψίδας, ὑπομελάνους ἐκ τοῦ χρόνου, μοναχόν τινα λευκογένειον, περιβεβλημένον τὴν ἐσθῆτα τοῦ ἁγίου Bruno, καὶ ἐπὶ τῆς ὀποίας εἶχον παρέλθει 8 αἰῶνες χωρὶς νὰ τῆς ἀφῆσῃ ἕννη ἀλλοιώσεως. Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος προύχων ὡς σοβαρὸς καὶ γαλήνιος, ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον κυκλοτερές φῶς λυχνίας, ἦν ἐκράτει ἀνά χεῖρας, τοῦ πέριξ ὄντος σκοτεινοῦ. Ὅτε διτυθύνθη πρὸς ἐμὲ ἠσθάνθην τὰς κνήμας μου καμπτομένας καὶ ἐγὼ νυπέτησα· με ἀντελήφθη ἐν τῇ στάσει ταύτη, ἐπλησίασε μεθ' ὕφους χριστότητες καὶ ὕψους τὴν χεῖρα του ὑπὲρ τὴν κεκλιμένην κεφαλὴν μου, μοὶ εἶπε!

— Σᾶς εὐλογῶ, υἱέ μου, ἂν πιστεῦντε· σᾶς εὐλογῶ ἀκόμη, ἂν δὲν πιστεῦντε.

Ἄς τερπῶσιν, ἂν θέλωσιν. Ἄλλ' εἰς ταύτας τὰς λέξεις, δὲν θὰ εἶδον τὴν εὐλογίαν ταύτην δι' ἕνα θρόνον.

Ὅτε ἀπῆλθεν, ἠγέρθην.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν παρηκολούθησα. Ἐκεῖ, νέον θέαμα μὲ ἀνέμενε.

Πᾶσα ἡ πτωχὴ κοινωμία, ἥτις συνέκειτο μόνον ἐκ 16 πατέρων καὶ 11 ἀδελφῶν συνηθροισθῆ εἰς μικρὰν τινα ἐκκλησίαν, φωτισομένην ὑπὸ λαμπτήρος περικυκλουμένου ὑπὸ μέλανος πέπλου. Εἰς μοναχός ἐτέλει τὴν λειτουργίαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἤκουον, οὐδέλλως καθήμενοι, ἢ γονυπετεῖς, ἀλλὰ προσκυνοῦντες, θέτοντες τὰς χεῖρας καὶ τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Τὰ καλύμματα, ὑψύμενα, ἄφινον νὰ φαίνονται τὰ κρᾶνιά των γυμνά καὶ κεκαρμένα. Ἦσαν ἀνάμικτοι νέοι καὶ γέροντες.

Ἐκαστος αὐτῶν ἦλθεν ἐκεῖ, ὑπὸ διαφόρων ὠθεύμενος αἰσθημάτων, ὁ μὲν ὑπὸ πίστεως, ὁ δὲ ὑπὸ δυστυχίας, οὗτος ὑπὸ παθῶν, ἐκεῖνος ὑπὸ ἁμαρτήματος ἴσως. Οὗτοι ἐκλαῖον, ἐκεῖνοι προσηυχόντο. Ἐπισημῶς ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων τούτων.

Ὅτε ὁ ὄρθρος ἐτελείωσε, ἐζήτησα νὰ διατρέξω τὸ μοναστήριον κατὰ τὴν νύκτα. Ἐφοβοῦμην μήπως μεταβάλω γνώμην κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἤθελον νὰ τὸ ἴδω ἐν τῇ καταστάσει τοῦ πνεύματος, ἐν ᾗ εὐρισκόμην.

Ὁ ἀδελφός Jean Marie ἔλαβε λυχνίαν τινα, μοὶ ἔδωκε ἑτέραν καὶ ἠρξίσαιεν τὴν ἐπισκεψίν μας διὰ τῶν διαδρόμων. Οἱ διάδρομοι οὗτοι εἰσιν ἀπέραντοι· ἔχουσι τὸ αὐτὸ μήκος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης· περιεῖχον 400 κελλῖα, ἅτινα ἄλλοτε πάντα κατοκοῦντο καὶ τῶν ὁποίων, σήμερον, 373 εἰσὶ κενά. Ἐκαστος μοναχός ἔχει ἐγγαράζει ἐπὶ τῆς θύρας τὴν μάλλον ἀγαπητὴν αὐτῷ ἀρχὴν, ἢν ἐπορίζετο ἐξ ὀσίου τινὸς ποιητοῦ. Ἰδοὺ αἱ ἀξιολογότεραι :

Ἀγάπη ἥτις πάντοτε λάμπει καὶ οὐδέποτε [οὐβήννυσαι

φωτίζῃ με διὰ τῆς λάμψεός σου.

Ἐν τῇ μονιμότητι, ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἐν τῇ σωπῇ ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ.

Εὐλαβοῦ προφυλάττου σὴ σὴ.

Εἰ, τὸ ἀσθερῆ λογισμὸν σου, κράτει σαυτόν, ὁ Θεὸς σὲ ἐπλασε ἵνα τὸν ἀγαπᾷς καὶ οὐχὶ ἵνα τὸν ἐρροῖς.

Μία ὥρα ἐσήμανε, εἶχε ἤδη παρέλθει.

Εἰσῆλθομεν εἰς ἐν τῶν κενῶν τούτων κελλίων ὁ μοναχός ὅστις κατόκει ἐν αὐτῷ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πενήκοντα ἡμερῶν. Πάντα τὰ κελλῖα ἦσαν ὁμοια, πάντα εἶχον δύο κλίμακας· τὴν μίαν ἵνα ἀναβαίνωσιν εἰς τὴν διαμέρισμα, τὴν ἑτέραν ἵνα καταβαίνωσιν ἐξ αὐτοῦ. Τὸ ἀνωτέρω διαμέρισμα σύγκειται ἐκ τινος μικρᾶς ἀποθήκης, ἢ διαμессος ἀποθήκη ἐξ ἐστίας τινὸς πλησίον τῆς ὀποίας ὑπάρχει ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἐργασίας. Βιβλίον τι ἦτο ἐκεῖ ἀνοικτὸν εἰσέτι εἰς τὴν αὐ-

τὴν θέσιν, εἰς ὃ ὁ ἀποθάνων εἶχε ῥίψει τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἦσαν «αἱ ἐξομολογήσεις τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου». Ὁ κιτὼν παράκειται τῷ πρώτῳ τούτῳ δωμάτιῳ· ἡ ἐπίπλωσις τοῦ σύγκειται ἐκ τινος προσκυνητηρίου, μίας κλίνης μετὰ στρωμνῆς ἐξ ἀχύρου καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων· αὕτη ἡ κλίνη ἔχει θύρας ἀφ' ἐκυτῶν κλειόμενας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ κλείωσιν τὸν ἐν αὐτῇ κοιμώμενον. Ἐκ τούτου ἠγνόησα ἐκεῖνο, ὅπερ μοὶ εἶπε ὁ αὐτὸς Γερμανός, ὅτι οἱ μοναχοὶ κοιμῶνται ἐντὸς κιβωτοῦ.

Τὸ κατώτερον διαμέρισμα συνέκειτο ἐκ τινος ἐργαστηρίου μετὰ τῶν χρησίμων τῷ περιβόλῳ ἢ τῇ λεπτοργικῇ· ἕκαστος μοναχός ἠδύνατο νὰ ἀφιέρωσιν δύο ὥρας καθ' ἡμέραν εἰς τινα ἐργασίαν τῶν χειρῶν καὶ μίαν ὥραν εἰς τὴν καλλιέργειαν μικροῦ τινὸς κήπου πλησίον τοῦ ἐργαστηρίου κειμένου· ἦτο ἡ μόνη ἐπιτρεπομένη αὐτοῖς διασκεδάσις.

Ἀνερχόμενοι, ἐπισκεψόμεθα τὴν αἶθουσαν τοῦ ἡγουμένου· εἶδομεν ἐκεῖ τὰς εἰκόνας τῶν ἡγουμένων κατὰ τάξιν, ἀπὸ τοῦ ἁγίου Bruno, τοῦ θεμελιωτοῦ των, ἀποθανόντος τῷ 1101, μέχρι τῆς τοῦ Ἰννοκεντίου Μασόν, ἀποθανόντος τῷ 1703· ἀπὸ τοῦ τελευταίου τούτου μέχρι τοῦ πατρὸς Jean Baptiste Mortés, τοῦ πραγματικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τάξεως, ἡ συνάφεια τῶν εἰκόνων διακόπτεται.

Τῷ 1792, ἐποχῇ τῆς ἐρημώσεως τῶν μοναστηρίων, οἱ μοναχοὶ ἐγκατέλειπον τὴν Γαλλίαν, φέροντες ἕκαστος μετ' αὐτοῦ μίαν τῶν εἰκόνων τούτων.

Μετὰ ταῦτα, ἕκαστος ἐπανῆλθεν φέρων τὴν ἰδιάν του· οἱ ἀποθνήσκοντες κατὰ τὴν μετανάστασιν εἶχον προνοήσει, ὅπως τὸ κειμήλιον ὅπερ ἐπιφορτίσθησαν, μὴ ἀπολεσθῇ. Σήμερον οὐδὲν λείπει ἐκ τῆς συλλογῆς.

Ἐντεῦθεν διήλθομεν εἰς τὸ ἐστιατόριον· εἶνε διπλοῦν· ἡ πρώτη αἶθουσα ἀνήκει τοῖς ἀδελφοῖς· ἡ δευτέρα τοῖς πατράσι· ἐπινον διὰ πηλίνων δοχείων καὶ ἔτρωγον εἰς ζύλινα πινάκια· τὰ δοχεῖα ταῦτα ἔχουσι δύο λαβὰς ἵνα ἀνυψῶνται δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν· οὕτως ἐπραττον οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ· τὰ πινάκια ἔχουσι τὸ σχῆμα μελανοδοχείου, ὁ ἐν τῷ μέσῳ κώδων περιέχει τὸ ἔμβλημα (σάλτσαν) τὰ δὲ ὀπωρικὰ ἢ οἱ ἰχθεῖς, ἡ μόνη ἐπιτετραμμένη τροφή. τοποθετοῦνται πέριξ. Τὸ πινάκιον μοὶ ἐξήγησε διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ εἶχον εἶπει πρὸς τοὺς τοῖς, ὅτι οἱ μοναχοὶ ἔτρωγον ἐντὸς μελανοδοχείου.

Ὁ ἀδελφός Jean Marie με ἠρώτησε ἂν ἠθέλων νὰ ἴδω τὸ κοιμητήριον ἂν καὶ ἦτο νύξ. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐθεώρει ὡς κώλυμα ἦτο μήπως δὲν ἀποφατίσω τὴν ἐπισκεψίν ταύτην.

Ἐδέχθην λοιπόν, ἀλλά, καθ' ἣν στιγμὴν ἠνοιξε τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθομεν ἐκεῖ με ἐκρά-

τησε λαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ δεικνύων διὰ τῆς ἐτέρας μοναχόν τινα ὀρύσσοντα τὸν τάφον του. Ἐμείνα ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ, ἔπειτα ἠρώτησα τὸν ὀδηγόν μου ἂν ἠδυνάμην νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν εἰς τοῦτο ἠγαντιοῦτο· τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀποσυρθῇ, ἂν ἐπιτρέπετο· Ἡ παράκλησίς μου, χωρὶς νὰ φανῇ εἰς αὐτὸν ἀπερίσκεπτος, ἐφάνη ὅτι τὸν ἠὲ χαρίστησεν. Ἐμείνα μόνος.

Δὲν ἐγνώριζον πῶς νὰ πλησιάσω τὸν νεκροθάπτην. Προῦχώρησα ὀλίγον πρὸς αὐτὸν· με ἀντελήφθη καὶ, στραφείς ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἀξίνης του, περιμένων νὰ τῷ ἀπευθύνω τὸν λόγον. Ἡ ἀμνηχανία μου ἐδιπλασιάσθη ἐν τούτοις, μείζων σιωπὴ θὰ ἦτο γελόια.

— Ἀργότερα ἐπιχειρεῖτε τοσοῦτον ὀκληρὸν ἔργον, πάτερ μου, τῷ λέγω· μοὶ φαίνεται, ὅτι μετὰ τὰς ἀπονεκρώσεις καὶ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ ἀφιερῶσθε εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τὰς ὀλίγας ταύτας ὥρας. αἰτινες σὰς ἀπομένουσιν ἐκ τῆς προσευχῆς· τὸσφ μᾶλλον, πάτερ μου, προσέθεσα γελῶν, (διότι ἐβλεπον ὅτι ἦτο νέος ἀκόμη), καθ' ὅσον νομίζω, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη οὐδόπως ἐπιείγει.

— Ἐνταῦθα, τέκνον μου, μοὶ εἶπεν ὁ μοναχὸς μετὰ τόνου πατρικοῦ καὶ θλιβεροῦ, δὲν ἀποθνήσκουσιν οἱ γέροντες πρῶτοι καὶ δὲν εἰσέρχεται τις εἰς τὸν τάφον ἐκ τῆς ἡλικίας· ἄλλως τε, ὅτε ὁ ἰδικός μου θὰ ἔχει ἀνωρυχθῇ, ἴσως ὁ Θεὸς εὐδοκήσει νὰ κατέλθω εἰς τούτον.

— Συγγνώμην, πάτερ μου, ὑπέλαβον· ἂν καὶ ἔχω εὐσεβῆ καρδίαν, ὀλίγον γνωρίζω τοὺς κανόνας καὶ τὰ ἅγια ἤθη· τοιουτοτρόπως λοιπόν, ἴσως ἀπατηθῶ εἰς ὅ, τι θὰ σὰς εἶπω· νομίζω ὅτι ἡ ἐκ τῶν κοσμικῶν ἀπομάκρυνσίς σας, δὲν ἐπάγεται καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ κόσμου τούτου.

— Ὁ ἄνθρωπος κύριος εἶνε τῶν πράξεών του, ἀπήντησεν ὁ μοναχός, ἀλλὰ τοιοῦτον τι ἴσως δὲν ἐπιθυμεῖ.

— Ἀλλὰ τὸ ἔργον σας εἶνε ἀρκετὰ μελαγχολικόν, πάτερ μου.

— Συμφωνεῖ με τὴν καρδίαν μου.

— Πάσχετε λοιπὸν πολὺ·

— Αἰωνίως πάσχω.

— Ἐνόμιζον, ὅτι μόνη ἡ γαλήνη κατῴκει εἰς τὸ οἶκημα τοῦτο.

— Αἱ τύψεις εἰσέρχονται πανταχοῦ.

Παρατήρουν ἀτενῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ἀνεγνώρισα ἐκεῖνον ὃν εἶχον ἰδεῖ κατὰ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, προσκυνούντα καὶ θαυμάζοντα· οὗτος με ἀνεγνώρισεν ἐπίσης.

— Ἐἴθε τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν ὄρθρον· μοὶ λέγει.

— Πλησίον σας, νομίζω, δὲν ἔχει οὕτω·

— Με ἀντελήφθητε στενάζοντα·

— Σὰς εἶδον κλαίοντα.

— Καὶ τί περὶ ἐμοῦ ἐσκέφθητε τότε·

— Ὅτι ὁ Θεὸς σὰς εὐσπλαχνίσθη, ἀφοῦ σὰς ἐδώρησε δάκρυα.

— Μάλιστα, μάλιστα· ἀφ' οὗ μοὶ ἀπέδωκε ταῦτα, ἐλπίζω, ὅτι ἡ ὀργή του παρεῆλθεν.

— Δὲν εἶχετε ποσῶς πειραθῆ νὰ καταπραῦνητε τὰς θλίψεις σας ἐξομολογούμενος εἰς τινὰ τῶν ἀδελφῶν σας·

— Ἐκαστος ἐνταῦθα φέρει βάρος τι ἀναλόγως· ἂν προσέθετέ τις ἕτερον ἐπὶ τούτου, θὰ ἀπέθνησκε.

— Τὸ τοιοῦτον θὰ σὰς ἦτο ὠφελιμώτερον.

— Πιστεύω, ὡς ὑμεῖς.

— Θὰ ἦτο, ἐξηκολούθησα, ὡς καρδία εὐσπλαχνουμένη ἡμᾶς, ὡς χεῖρ θλίβουσα τὴν ἡμετέραν.

Ἐλαβον τὴν χεῖρα του καὶ τὴν ἔθλιψα. Τὴν ἀπέσυρε τῆς ἰδικῆς μου, ἐστήριξε τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ στήθους του, με παρατήρησε κατὰ πρόσωπον ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου.

— Ἐνδιαφέρον εἶνε τοῦτο ἡ ἀπερίσκεψία· μοὶ εἶπε· Ἐἴθε ἀγαθὸς ἢ περιέργος·

Τὸ στήθος μου ἐθλίβη.

— Τὴν χεῖρά σας διὰ δευτέραν φοράν καὶ χαιρέτε!

Ἀπεμακρύνθη· ... Οὐδέποτε τὸν ἐπανεῖδον.
Θρασύβουλος Β.

Η ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ",

Γενομένης, κατὰ τὰ εἰωθότα, προχθές, τῆς ἐκκυβεύσεως τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως» ὡς προανηγγείλαμεν, τοῦ λήγοντος ἔτους, ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν καὶ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, ἐκλεγείσης μεταξὺ τῶν προσελθόντων συνδρομητῶν μας, ἔλαχον οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοί, κερδίσαντες τὰ ἐπόμενα ἀντικείμενα, ἦτοι:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 1145 τοῦ ἐν Πειραιεῖ κ. Ε. Πατρικίου, ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιον.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς 1282 τοῦ ἐν Βιέννῃ κ. Π. Δανζίκην, ἐκέρδισε τὸ ὀπισθογεμεῖς κυνηγετικὸν ὄπλον.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς 1401 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Μιχ. Κετσέα ἐκέρδισε τὸ πολύκροτον.

Ὁ 4ος ἀριθμὸς 1244 τοῦ ἐν Πάτραις κ. Νικολ. Πεσιματῆ ἐκέρδισε τὴν ἐπιτραπέζιον συσκευίαν.

Ὁ 5ος ἀριθμὸς 1182 τοῦ ἐν Νεαπόλει κ. Β. Δαμίρη ἐκέρδισε τὸ μετάλλινον ἀνθοδοχεῖον.

Ὁ 6ος ἀριθμὸς 1435 τοῦ ἐν Σμύρνῃ

κ. Παν. Παστισόγλου ἐκέρδισε τὴν ἔλαιον γραφίαν.

Ὁ 7ος ἀριθμὸς 1152 τοῦ ἐν Τεργέστῃ κ. Ἰωάν. Σαρτόρη ἐκέρδισε τὰ δίοπτρα τοῦ θεάτρου.

Ὁ 8ος ἀριθμὸς 1487 τοῦ ἐν Δεδεαγάτς κ. Στεφ. Ἀνδριτσοπούλου ἐκέρδισε τὸ βαρόμετρον.

Ὁ 9ος ἀριθμὸς 1196 τοῦ ἐν Σύρῳ κ. Μ. Στάμου ἐκέρδισε τὸ καλλιτεχνικὸν θερμόμετρον.

Ὁ 10 ἀριθμὸς 912 τοῦ ἐν Πέρα κ. Γ. Δαπόλα ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν λεύκωμα.

Ὁ 11ος ἀριθμὸς 780 τοῦ ἐν Πάρῳ κ. Μιλτ. Ἀσημακοπούλου ἐκέρδισε τὸ κομψοτέχνημα.

Ὁ 12ος ἀριθμὸς 1279 τοῦ ἐν Νέα Ὑόρκῃ κ. Σπ. Σταυρίδου ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνιτήριον.

Ὁ 13ος ἀριθμὸς 754 τῆς ἐν Σμύρνῃ Κυρίας Σ. Σπορίδου ἐκέρδισε τὸ ἀρρητον ἀντικείμενον.

Ὁ 14ος ἀριθμὸς 238 τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Β. Βενέτη ἐκέρδισε τὸ γαλλοελληνικὸν λεξικόν.

Ὁ 15ος ἀριθμὸς 1186 τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ κ. Διον. Μοντάλδου ἐκέρδισε τὸ μικρὸν ἐπιπλόν.

Ὁ 16ος ἀριθμὸς 792 τῆς ἐν Χίῳ Κυρίας Ἰουλίας Ἀσιμῆ ἐκέρδισε τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ὁ 17ος ἀριθμὸς 410 τοῦ ἐν Βόλῳ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ἐκέρδισε τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ 18ος ἀριθμὸς 800 τῆς ἐν Βόλῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ἐκέρδισε τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ 19ος ἀριθμὸς 221 τοῦ ἐν Παρισίοις κ. Κ. Καλομεράκη ἐκέρδισε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ

Ὁ 20ος ἀριθμὸς 1498 τοῦ ἐν Ὁδησσῷ κ. Σπυρ. Μανδολάτου τὴν ἠλεκτρικὴν λυχνίαν.

Οἱ ἀκόλουθοι δέκα ἀριθμοὶ 170, 784, 806, 1148, 1408, 224, 802, 1249, 274, καὶ 101 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἐν κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον.

Οἱ δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 114, 292, 1248, 1172, 1442, 291, 446, 99, 1126, 207 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἐν κομψὸν κονδυλομάχαιρον.

Καὶ οἱ δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 136, 279, 1283, 1252, 113, 1468, 1437, 880, 1056, 1122 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν χρυσοῦν ἱστορικὸν βιβλίον.

Οἱ πεντήκοντα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 281, 820, 416, 1446, 1188, 788, 1496, 1283,

245, 1012, 1053, 185, 1115, 1128, 290, 1092, 928, 1084, 25, 1071, 1156, 482, 1122, 1115, 1157, 897, 1484, 1254, 1128, 1130, 223, 1462, 1453, 188, 2096, 1167, 1469, 1138, 1133, 402, 838, 299, 219, 1091, 419, 406, 915, 1007, 649, 1017, ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν.

Οἱ πεντήκοντα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 1172, 1114, 573, 415, 1129, 1132, 187, 1080, 1125, 177, 1480, 1243, 1400, 282, 819, 1089, 1100, 1059, 786, 1467, 1446, 178, 1063, 1121, 521, 1415, 1418, 238, 1123, 1073, 174, 284, 1078, 1124, 1369, 1125, 1139, 440, 414, 1064, 104, 409, 1016, 444, 162, 1033, 253, 780, 743, 909 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον ἀξίας 5 δραχμῶν.

Καὶ οἱ ἀκόλουθοι 50 τελευταῖοι ἀριθμοὶ 818, 1126, 1113, 237, 1118, 288, 1128, 808, 173, 1129, 1174, 137, 1123, 287, 736, 1407, 1127, 1497, 1184, 1116, 1232, 17, 1237, 1239, 1466, 25, 1493, 1292, 33, 120, 1179, 1173, 1135, 1162, 56, 79, 1247, 1302, 1121, 805, 790, 450, 134, 1066, 1111, 833, 414, 787, 791, 782, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς μας.

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν συνδρομητῶν μας ἐκέρδισαν νὰ μᾶς δηλώσουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου των, τὸν ἐπὶ τῆς ἀποδείξεώς των σεσημειωμένον, ὅπως τοῖς ἀποστείλωμεν τὸ κερδηθὲν ἀντικείμενον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΦΟΥΡΤΟΥΝΕΣ

Νὰ ἡ φουρτοῦνες με περικλείσαν
Σπούνε τὰ κύματα, ἀγριοδογαῦν
Θαλασσοπούλια τῆς ἐμνήσαν
— Σειρῆνες πένθιμες πρὸ τοῦ νὰ ῥθοῦν

Νὰ ἡ φουρτοῦνες με περιζώσαν
Σκοτάδι ἄλυωτο, κρῦο βαρὺ
Τὰ δνειρά μου ὄλα σαρώσαν
Πᾶραν τὴ λύρα μου τὴν πλανερῆ.

Νὰ ἡ φουρτοῦνες με παρασύραν
Παλεύω, δέρονουμαι μὲς στὰ νερὰ
Καὶ μὲς στὸ σάλο γροικῶ τὴν λύραν
Νὰ κλαίῃ μονάχη τῆς λυπντερᾶ.

Ἀθῆναι 1902

Μῆτσος Παπασπύρου.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΙΟΥΣΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνων)

(Συνέχεται εν ιδέ φύλλο 13)

Κεφάλαιον Γ.

Ἑλληνας καὶ ἀποικιακὸν ἐμπόριον — Ἡ γόμμα, τὸ ἐλεφαντόδοντον καὶ τὰ πτερὰ τῶν στρουθοκαμήλων. — Ἡ σιγαροποιία ἐν Αἰγύπτῳ. — Σύνχρονος ἀκμὴ καὶ ὁ συναγωνισμὸς.

Ἡ γόμμα καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντον μετὰ τὴν παρακμὴν τοῦ λατοῦ καὶ παπύρου ὑπῆρξεν ἐν Αἰγύπτῳ τὸ κύριον κέντρον τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν μετὰ τὴν κατὰ τὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν παντοίων κατακτητικῶν φυλῶν. Ἀλλὰ, φυσικῶς τὸ ἐμπόριον τοῦτο καὶ λόγῳ τῆς μικρᾶς παραγωγῆς καὶ τῶν φυσικῶν κωλυμάτων, ἅτινα παρεβάλλει, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ περιορισθῆ εἰς ὀλίγα πρόσωπα. Εἶναι τὸ μόνον παλαιότατον, ὠραιότατον καὶ προσοδοφόρον ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον ἐπικίνδυνον καὶ υποκειμένον εἰς συμπτωτικὰς διακυμάνσεις. Ἡδὴ μετὰ τοὺς Γάλλους καὶ Ἀγγλοὺς καὶ πολλοὶ Ἕλληνες διενεργοῦσι τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γόμμας, τοῦ ἐλεφαντόδοντου καὶ τῶν πτερῶν τῶν στρουθοκαμήλων εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς, ἐπὶ τοῦτο ἐγκατασταθέντες πρὸ πολλοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Κάιρον, Σουεῖ, Καρτὸυμ καὶ Σουάκιμ καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς, διοργανίσαντες ἅμα καὶ εἰδικὴν ὑπηρεσίαν ἀλληλογραφίας καὶ ἀποστολῆς τῶν προϊόντων τούτων μετὰ ἑτέρων ἑλληνικῶν κατακτημάτων καὶ γραφείων ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ Ἀμερικῇ συσταθέντων.

Εἰς τοιοῦτος οἶκος ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀφρικανικῶν εἰδῶν εἶναι καὶ τῶν ἀδελφῶν Γρίβα ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ, ὅστις ἔχει τὰς διακλαδώσεις του ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς, τιμῶν πρεπόντως τῆν ἑλληνικὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὸ πάτριον ἔθνος.

Ὁ κ. Ἰωάννης Γρίβας πρὸ τριάκοντα ἐτῶν κατελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, εἰργάσθη τὸ πρῶτον ὡς ἐμπόρος ἀπλοῦς καὶ ἀντιληφθεὶς τὴν σημαντικότητά τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν αἰγυπτιακῶν εἰδῶν, ἀπῆλθον μόνος εἰς τὸ Καρτὸυμ, ὅπου ἐπιτελεῖται ἀνωμαλῶς ἐμπορικὴ καὶ τὰς πρᾶγματων εἰς ἄκρον ἐπισημῆς, ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν εὐρύτεραν διεξαγωγὴν αὐτῶν. Πλὴν κατὰ τύχην εὐρεθίς ἐκείνῃ κατὰ τὰς πολεμικὰς παραγὰς καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Καρτὸυμ, ὀλίγον ἔλλειψεν νὰ συλληφθῆ καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος τῶν Δερβισίων, διαφυγὼν ὡς ἐκ θαύματος τὴν σύλληψίν του. Κατέφυγε δ' ἐν νέου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ ὀριστικῶς ἐκτοτε ἐνεκατέστη, συστήσας καὶ διοργανώσας καὶ νέους κλάδους εἰς Σουάκιμ καὶ Ἀγγλίαν, ἐνθα εἰσάγονται τακτικῶς γόμμαι, ἐλεφαντόδοντες καὶ πτερὰ στρουθοκαμήλων εἰς Ἀφρικῆς καὶ ἀποστέλλονται εἰς Σουδάν

εἰς Ἀγγλίαν ὑφάσματα καὶ ἑτέρα εὐρωπαϊκὰ εἶδη. Ὁ κ. Γρίβας κατάρθωνε διὰ τῆς μεγάλης φιλοπονίας, ἰκανότητος καὶ τιμιότητος του νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν προμήθειαν τῶν τροφίμων τοῦ αἰγυπτιακοῦ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΙΒΑΣ

στρατοῦ καὶ τοῦ ἀγγλο-ἰνδικοῦ κατόπιν τὴν σήμερον δὲ ὑπο τὴν ἐποπτείαν τῶν ἀδελφῶν Γρίβα διηνοίχθησαν καὶ ἑτέροι ἐμπορικοὶ κλάδοι ἐν Καρτὸυμ καὶ Βερβέρ χάριν πλείονος διεξαγωγῆς τοῦ ἐμπορίου τοῦ Σουδάν ἐν δὲ τῇ Ἀλεξάνδρειᾳ διατηροῦσι τὸ κεντρικὸν γραφεῖον, ὅπου ἐν συγκοινωνοῦσι μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ διενεργοῦσι μετὰ πολλῆς εὐκολίας τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ ἀποικιακοῦ ἀμφοτέρων ἐμπορίου.

Τοιοῦτος ἑλληνικὸς οἶκος κάλλιστα ἐργαζόμενος, τιμὰ πραγματικῶς τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον, ὅπερ τοσοῦτον ἐπαξίως προοδεῖ ἐν τῇ ξένῃ.

Ἡ σιγαροποιία ἐν Αἰγύπτῳ ἐξίκετο εἰς τὸν κολοσσὸν τῆς ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν, τὸν ἄκονον ζήλον καὶ τὴν ἐπιχειρηματικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Οὐδαμοῦ ἄλλοθεν ἐπιεργάζονται τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὅσον ἐνταῦθα καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν τὴν καταπληκτικὴν προτίμησιν καὶ διάδοσιν τῶν αἰγυπτιακῶν σιγαρέτων ἀνα τὴν ὑφήλιον μετὰ τῶν καλειτέρων τῶν τῶν. Καπνὸς ἐξαιρετός, περιποίησης μεγίστης, συσκευῆ καὶ περιπαρησκευῆς ἑκτακτοῦ, τακτοποίησης καὶ διατήρησις μοναδικῆς. Προτιμῶνται ἰδίως ἐξ ἑλῶν τῶν κατασκευαζομένων ἀλλαχοῦ.

Παρακαλεῖσθαι τὸν ἡμέτερον φίλον κ. Φραγκιῶλην Κορτίσην, ἕνα τῶν καλειτέρων βιομηχανῶν αἰγυπτιακῶν σιγαρέτων, ὅστις προμηθεύει πολλοὺς ἡγεμονικοὺς οἴκους, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωκε τὰς ἀκολούθους σχετικὰς πληροφορίας, ἃς παραθέτομεν κάτωθι, ὡς ἐνεχούσας μεγίστην καὶ ἐνδιαφέρουσαν σημασίαν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας ταύτης.

« Ἀπὸ τοῦ 1882 ἔτους, ἦτοι μετὰ τὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν, τὰ ἑλλήνων-αἰ-

γυπτιακὰ σιγαρέτα ἐτυχον τῆς ἐπιδοκίμασις καὶ προτιμήσεως τῶν ἐπισκεπομένων τὴν χώραν τῶν Φαραῶν εὐρωπαϊκῶν, ὅτινες ἐκτοτε ἤρχισαν ἀγοράζοντες καὶ προμηθεύομενοι σιγαρέτα πρὸς χρῆσιν τῶν. Αἱ μικραὶ δ' αὐταὶ προμήθειαι καὶ ἀποστολαὶ αἰγυπτιακῶν σιγαρέτων εἰς Εὐρώπην τῶν μικρῶν τότε καὶ ἀσήμερον ἑλληνικῶν καταστημάτων, ἤρχισαν νὰ διασημῶσιν ἀνα τὴν ὑφήλιον τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο προϊόν, ὅπερ, εἰρήσθω ἐν πᾶσι, μόνον παρ' ἑλληνικῶν χειρῶν κατασκευάζετο καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τύχῃ τοσαύτης ἐκτιμήσεως καὶ ἀναζητήσεως πανταχόθεν, ὥστε ἡ κατανάλωσις νὰ φθάσῃ εἰς ὀλίγον χρονικὸν διάστημα εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια σιγαρέτων, ὡς καὶ ἡ τελευταία στατιστικὴ τῶν παρελθόντων ἐτῶν δεικνύει. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1897 ἐξήχθησαν εἰς Εὐρώπην διὰ τῶν λιμένων τῆς Ἀλεξάνδρειας, Σουεῖ καὶ Πόρτ-Σαῖδ 192,541,944 σιγαρέτα, ζυγίζοντα 271,073 χιλιόγραμμα καὶ 342 γραμμάρια. Ἐκ τῶν σιγαρέτων τούτων τὰ 160,541,944 προήρχοντο ἐξ ἑλῶν τῶν ἐργοστασίων τοῦ Καίρου. Μόνον δὲ τὸ ἰδικόν μου κατάστημα πρέδωκε πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1884—85 τοῖς ἐν Καίρῳ Κυρίσις Beyschlag καὶ Kerpel, προμηθευταῖς, δὲ τὴν Γερμανίαν, ὡς καὶ τῷ ἐν Ἀμβούργῳ Κυρίῳ I. C. J. Moller περὶ τὰ 500,000 σιγαρέτων, ὅτε μάλιστα ἡ σιγαροποιία αὕτη ἦτον ἐν ἑσπερίᾳ.

Ἡ παρασκευὴ τῶν σιγαρέτων γίνεται ὡς ἑξῆς :

Ἡ συσκευασία τῶν καπνῶν τῆς Ἀνατολῆς, προερχομένων ἐκ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος (1) εἶναι πολὺ διαφορετικὴ τῆς ἐν Εὐρώπῃ κατασκευῆς σιγαρῶν (πούρων) καὶ ἐξαρτάται ἐκ τῆς ποιότητος ἐκάστου καπνοῦ, οὐτινος ἡ ποικιλία τῆς προελεύσεως εἶναι πολυάριθμος καὶ δὲν ἐπιδέχεται ὡς ἐκεῖνα τὴν διὰ βραστοῦ ὕδατος βάπτισιν. Ἀλλ' οὔτε τὰ ἀνατολικά καπνὰ ἐπιδέχονται μηχανικὴν ἐργασίαν, οὔτε πίεσιν οὐδεμίαν, οὔτε κἂν μηχανικὴν θερμοκρασίαν. Ἐνταῦθα τὰ πάντα γίνονται διὰ τῆς φυσικῆς ἐπιπεργασίας καὶ διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς φυσικῆς θερμότητος. Εἶναι δὲ ὄντως ἐργασία λίαν ἐπίπονος καὶ ἀκατάληπτος διὰ τοὺς μὴ εἰδότας τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας καὶ ἐπομένως ὅσω καὶ ἂν περιγράψω ταύτην διὰ τῆς γραφίδος, δὲν θὰ δυνηθῆ τις νὰ κατανοήσῃ καλῶς αὐτήν, καθόσον διὰ τῶν καπνῶν τῆς Ἀνατολῆς πᾶς τις δύναται ν' ἀπατηθῆ ἀγοράζων δέματα, διότι ταῦτα συνήθως φέρουσι φύλλα καπνοῦ ὠραῖα καὶ γρωματιστά, πλὴν ὀλίγα εἶναι τὰ ἐκλεκτά. Ἐκ καλῶν δηλαδὴ προελεύσεων, πολλὰκις τὰ καπνὰ δὲν εἶναι καλὰ, καὶ δέον νὰ εἶναι τις πολὺ εἰδήμων, ἵνα μὴ ἀπατηθῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀγορὰν ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας. Τὴν δυσκολίαν ταύτην κατανοῶ ἡ πέτρα διὰ τῆς συναρμολογήσεως καλῶν καπνῶν, δέον ὅμως νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς βαθμοὺς τοῦ καπνοῦ κατὰ μέγεθος, τὴν προέλευσιν αὐτοῦ, τοὺς βαθμοὺς τῆς δυναμείας του, τὴν λεγομένην σερτικὰ καὶ τέλος τὴν ἀνάμειξιν καὶ δοκίμησιν διὰ τῆς καπνίσσεως διαφόρων καπνῶν.

(1) Δυστυχῶς μέχρι τοῦδε οἱ ἐν Ἑλλάδι παραγωγεῖς δὲν ἔδωσαν τὴν ἀπαιτούμενην εἰς τὴν καλλιέργειαν προσοχὴν καὶ ἐνεργείαν καὶ ὁ ἑλληνικὸς καπνὸς ὑπολείπεται τοῦ τουρκικοῦ.

Ἴνα προετοιμάσῃ τις ποσότητα καπνοῦ πρὸς κοπήν, ἀνάγκη πρῶτον νὰ βραχθῆ εἰς τὴν εἴξιν τοῦ φύλλου ὁ καπνός, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τῆς ποιότητος του, ὡς καὶ ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας τοῦ τόπου, κατόπιν νὰ τεθῆ εἰς μέρος κατάλληλον, ὅπου δέον νὰ μένῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἢ καὶ περισσώτερον καλῶς κεκαλυμμένως, ἵνα μαλακωθῆ τὸ φύλλον. Εἶτα γίνεται τὸ ἐξωφύλλισμα καὶ ἡ διανομὴ τοῦ πρώτου καλοῦ φύλλου ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ καὶ τρίτον. Μετὰ τὴν διανομὴν ταύτην, ὁ καπνὸς τίθεται εἰς ζεμίλια, καλῶς ἐσφραγισμένα, ἵνα μὴ προσβάλλονται ὑπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ εἰτα ἐπακολουθεῖ ἡ κοπιώδης ἀνάμειξις μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ραντιζομένων λεπτῶς τῶν φύλλων κατ' ἐπαγάληψιν δι' ὕδατος. Ἡ ἐργασία αὕτη θεωρεῖται ὡς σπουδαιότατη καὶ δέον νὰ ἐκτελεσθῆ ὑπὸ πεπειραμένων ἀνδρῶν, καθόσον δὲν ἀπολαμβάνετε καλὸν καπνὸν ἄνευ μίξεως καλῆς.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ καπνὸς καλύπτεται καλῶς διὰ χονδρῶν ὑφάσματος καὶ μένει ἐπὶ 24 ὥρας σκεπασμένος, μεθ' ἧς ἀρχεται ἡ σβίασις τῶν φύλλων ἐν πρὸς ἐν κατὰ πλάτος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ πρῶτισμένων κρασιῶν καὶ διδόνται ἄμειψος πρὸς κοπήν εἰς τὸ χαδάνιον ἢ εἰς εὐρωπαϊκὴν κοπτικὴν μηχανήν. Προτιμᾶται ὅμως διὰ τὰ ἀνατολικά καπνὰ τὸ χαδάνιον, διότι ἡ μηχανὴ προξενεῖ πίεσιν καὶ συνεπῶς ἀλλοίωσιν τοῦ καπνοῦ. Μετὰ τὴν ἐκκοπήν τοῦ καπνοῦ γίνεται νέον ἀνακάλωμα, εἰς ὅπου ἐκκολληθῆ τὸ ὡς εἶδος χονδρῆς τρίχας κόψιμον τοῦ καπνοῦ, ὅπερ ἐξαρτάται πάλιν ἐκ τῆς ποιότητος καὶ τῆς δυναμείας τοῦ καπνοῦ, ἂν πρέπη νὰ εἶναι χονδρότερον κομμένον ἢ λεπτότερον. Κατόπιν ἑλῶν τούτων ὁ καπνὸς τίθεται εἰς κιβώτια 1200 γραμμῶν ἢ καὶ περισσοτέρων ἐκ λευκοσιδήρου (τενεκέ), ἅτινα μένουσιν ἀνοικτὰ ἐπὶ ἀριστὸς ὥρας, μέχρις οὐ ἀπορροφηθῆ τὸ ὑπάρχον ὕδωρ, ὅπερ ἀργηθῆν ἐδόθη πρὸς κόψιμον καὶ οὕτω περατοῦται ἡ προετοιμασία αὕτη ἥτις μόνον οὕτως ἐν Αἰγύπτῳ γίνεται ὑπὸ εἰδικῶν τεχνιτῶν.

Ἡ κατασκευὴ τῶν σιγαρέτων ἐνέχει εἰδῶς τρία σχήματα εἰς διάφορα μεγέθη. Ἴον τὰ πλακέ, ἅτινα εἰσι μάλλον περιζήτητα, τὰ στρογγύλα, καὶ τὰ στρογγύλα μετὰ χαρτονίου (cartonné). Ἡ κατασκευὴ τῶν σιγαρέτων ἐκτελεῖται ἐν Αἰγύπτῳ ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν χειρῶν, ἀπασχολουμένων πρὸς τοῦτο διαρκῶς 10.000 ἐργατῶν καὶ πλέον. Τὸ δὲ σιγαροχάρτον προπαρασκευάζεται ἐπίσης εἰδικῶς ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τοῖς καταστήμασι Λαγουδάκη καὶ Μανταντοῦ—Χαρισιάδου, οἵτινες ἔχουσι ἀποκλειστικὴν προτίμησιν νὰ ἐκτυπῶσι διὰ χρυσοῦν καὶ ἐγγράμων γραμμάτων τὸν τίτλον τοῦ καταστήματος. Τὸ ἰδικόν μου κατάστημα ἐφήρμοσεν ἀνένανθον καὶ τὸ σῶστημα τῆς ἐκτυπώσεως καὶ τοῦ ὄνματος τοῦ πιαλάτου ἐπὶ τοῦ σιγαρέτου.

Ἡ κατασκευὴ τῶν σιγαρέτων εἶναι ἀπλουσιπότη καὶ πᾶς ἐργάτης δύναται νὰ κατασκευάσῃ 1200—1500 σιγαρέτα καθ' ἑκάστην διὰ τοῦ συστήματος τῆς συγκολλήσεως τοῦ σιγαροχάρτου εἰς σιγαρέτα ἐκ τῶν προτέρων, ὅπερ καὶ ἐπιτιμῶσι διὰ τὸ κατὰ τὴν φύσιν, διότι τὸ σιγαρέτον ἀποκτᾷ οὕτω πάχος ὁμοιόμορφον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος. Διὰ τοῦ δευτέρου συστήματος τίθεται ὁ καπνὸς ἐπὶ τοῦ σιγα-

ροχάρτου, τακτοποιείται στρογγύλως δια τῶν δακτύλων, τίθεται εἴτα ἢ κάλλια ἀμέσως δια λεπτοῦ ξυλαρίου καὶ συγκολλάται.

Τὸ σύστημα τοῦτο γίνεται παρά ἐργατῶν πεπειραμένων καὶ ἰδίᾳ ἔπου ὑπάρχει ἐργασίᾳ μεγάλη, ὡς ἐν τοῖς καταστήμασι Τσνακλή, Κυριαζή, Χέλμη, Βαφειάδη, κτλ., ἀλλὰ μειονεκτεῖ τοῦ πρώτου.

Φ. Ρ. ΚΟΡΤΕΣΗΣ

Μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην, τὰ σιγαρέτα τίθενται εἰς ταινίας, ὅπου πρέπει νὰ μένουν εἰς φυσικὴν ξηρὰν ἀτμοσφαιρὰν ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ κατόπιν ἐναποταμιεύονται εἰς ποσότητας, ὅπῃθεν ἀρχεται πλῆρον ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς μικρὰ ἐκ κασιτέρου δοχεῖα πρὸς πώλησιν.

Ἡ διευθέτησις τῶν σιγαρέτων πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατέστη ἐν Αἰγύπτῳ ζήτημα φιλοτιμίας, φιλοκαλίας καὶ καλαισθησίας, τοσοῦτον δὲ προώδευσεν, ὥστε εἶναι τι ἐκτάκτως ὠραῖον ν' ἀνοίγη τις ποικιλίαν ὠραίων καλυμμάτων καὶ ἐγγρῶμων τίτλων, ἕως οὐ λάβη ὠραῖον σιγαρέτων καὶ τὸ καπνίσθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. Τὸ ὠραῖον emballage κατέστη σήμερον τὸ ὀρεκτικὸν τοῦ καπνίσματος τοῦ αἰγυπτιακοῦ σιγαρέτου.

Τὸ ἰδιὸν μου emballage ἐνέχει τὸ ὅλως ἐκτακτον φαινόμενον τῆς πιστοτάτης εἰλικρινείας, ἥτις ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀτυχῶς δὲν εὐρίσκει τὴν δέουσαν προστασίαν. Ἐπιπλέον ἐκάστη ποιότης σημειοῦται ἐπὶ τῶν σιγαρέτων, ἐξωτερικῶς τὰ κυτῖα περιτυλίσσονται δια χρωματιστοῦ λεῖου χάρτου, τόσα δὲ εἶναι τὰ χρώματα, ὅσα καὶ αἱ ποιότητες, διακρινόμεναι ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πελάτου, μὴ φοβούμενον οὐδέποτε ὅτι ν' ἀπατηθῇ, ἔστω καὶ δια λάθους τῶν ὑπαλλήλων μου.

Τὸ ἐργαστάσιόν μου τέλος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς δένδρον ὑγιές καὶ καρποφόρον, ἀποφέρειν ὀλίγον, ἀλλ' ἐκλεκτὸν καρπὸν. Ἰδιόζουσα εἰδικότης εἶναι τὰ Cigarettes Princesses, ἅτινα τοσοῦτον ἐζητήθησαν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκάς Ἐκθέσεις, ὥστε προμηθεύω πλείστας ἐστεμμένας κεφαλὰς καὶ ἐτιμήθησαν δια διαφορῶν παρασήμων.

Ὁκ. Φρ. Κορτέσης εἶναι λίαν ἀξέπαινος δια τὴν

προαγωγὴν τῆς σιγαροποιίας του εἰς τοιοῦτον ἐπιζήλον σημεῖον, ἀναδειχθεὶς σχεδὸν ἐκ τοῦ μηδενός. Ἡ ἀρχὴ δὲ τοῦ σταδίου του εἶναι περιπετειώδης καὶ περίεργος, ἐνέχουσα πολλὰ τὰ διδακτικὰ δια τὸν τόπον καὶ τὴν βιοπαλαιούσαν νεολαίαν μας.

Γεννηθεὶς ἐν Ἰω τῷ 1847, ἀπῆλθεν εἰς Σύρον ἐκ τῆς πατρίδος του τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1863, ἥτοι ἐν ἡλικίᾳ μόλις 16 ἐτῶν, ζητῶν στάδιον ἐργασίας καὶ προσελήφθη ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἐμπόρου καὶ ἀργυραμοιβοῦ κ. Π. Κ. Κουϊμιτζέλη, ὅστις κατόπιν διαστήματος τῷ ἐνεπιστεύθη τὰς ἐξωτερικὰς αὐτοῦ ἐργασίας, ἥτοι τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ γεννημάτων, ἐξ ὧν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν διαμετακόμισιν τοῦ τελωνεῖου Σύρου. Ἐπελθόντος δὲ τότε τοῦ ἐμφυλίου ἀμερικανικοῦ πολέμου, ἀπέστειλεν αὐτὸν τὸ πρῶτον εἰς Πειραιᾶ καὶ κατόπιν εἰς Θῆβας καὶ Λεβαδείαν πρὸς πρόβλεψιν βάμβακος, φημιζομένου τότε τοῦ βάμβακος Λεβαδείας καὶ πωλουμένου ἐν Εὐρώπῃ εἰς καλλίστας τιμὰς. Περιήλθε δὲ διάφορα μέρη καὶ ἠγόρασε παρά διαφορῶν οἰκοκυραίων ἐν Θῆβαις, Λαμῖα καὶ Στυλίδι, περιερχόμενος ἐκάστοτε τὴν μὲν ἐποχὴν τοῦ βάμβακος τὴν Στερεάν, ληγοῦσης δὲ τῆς συγκομιδῆς τὰς Κυκλάδας νήσους πρὸς ἐκποίησιν γεννημάτων καὶ πρόβλεψιν βάμβακος, βελανιδίων εἰς Κέα κτλ.

Τὸν βάμβακα ἀπέστειλε τότε εἰς Πειραιᾶ δι' ἀμαξίων (κάρρων) εἰς τὴν πιστικὴν μηχανὴν τοῦ κ. Σερφελῆ κατόπιν ἀγγλοῦ τινὸς Σμουραίου John W. Rostl καὶ εἰς τὴν ἐκκομιστικὴν καὶ πιστικὴν μηχανὴν τοῦ κ. Θεολόγου, γαμβροῦ τοῦ κ. Σέρμπου, ἥτις πυρποληθεῖσα ἀτυχῶς μετὰ πολλοῦ βάμβακος τῶν Μελετοπούλου, Μητσοπούλου, Μαντζαβίνου, Ρετσίνα, Σέρμπου καὶ ἄλλων, κατέστρεψε καὶ τὰ ἰδικά των, ἀνερχόμενα εἰς ἀξίαν 20 χιλ. δραχμῶν. Ἡ ἀποστολὴ τῶν χρημάτων τότε ἐγένετο κατὰ πολὺν περίεργον τρόπον, μὴ ὑπαρχόντων ἠσφαλισμένων τῶν μέσων, οὔτε ὑπῆρχον ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐκτὸς τῆς ἀποστολῆς εἰς χαρτονομίσματα, ἐγένετο καὶ δια κυτῶν ἐκ κασιτέρου (τενεκέ), καλῶς ἐσφραγισμένων, πλήρη εἰκοσαφράγκων, τεθιμμένων ἐντὸς τουλουμίων, πεπληρωμένων κατραμίου καὶ ἀποστελλομένων μετὰ σάκκων βάμβακος ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ παραγωγέως.

Αἱ ἐκκομιστικαὶ μηχαναὶ τῆς Λεβαδείας ἐκινούντο δια τοῦ ποταμοῦ. Ἡ δ' ἐποχὴ ἐκείνη δια τοὺς Λεβαδεῖς ἦτον ἴσως ἡ εὐτυχέστερα, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀντὶ τάπας πολλὰκις ἔθετον χαρτονομίσματα πυροβολοῦντες εἰς τὸν ἀέρα, ὡσάντις διεσκέδαζον. Μετὰ τὴν κατάπαυσιν ὅμως τοῦ πολέμου, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1867 καὶ ἐντεῦθεν πολλοὶ ἐζημιώθησαν καὶ ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ κατάπτωσις τῆς καλλιέργειας τοῦ βάμβακος, ἥτις μόλις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα πάλιν νέαν ζωὴν.

Ἐκτοτε ὁ κ. Κορτέσης κατελθὼν εἰς Αἴγυπτον ἐπέδωκε εἰς τὴν καπνεμπορίαν, ἔπου βαθμηδὸν καὶ ἀπὸ τοῦ μηδενός διεπρέψε δεόντως καὶ ἤδη εἶναι κάτοχος τριῶν μεγάλων καταστημάτων καπνοπωλείων καὶ σχετικοῦ ἐργοστασίου ἐν ταῖς κεντρικωτέροις θέσεσι τοῦ Καΐρου, τιμώμενος καὶ ἐκτιμώμενος παρά πάντων καὶ προμηθεύων ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων σιγαρέτων του πολλοὺς ἠγεμόνας καὶ πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς ἐν τε τῇ Δύσει καὶ τῇ Ἄνω Ἀνατολῇ.

(ἔπειτα συνέχεια)

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΑΙ ΖΩΣΑΙ ΣΚΙΑΙ

(συνέχεια)

Ἐξακολουθοῦντες τὴν περιγραφὴν τῶν ὠραίων τούτων, παιγνίων παρουσιάζομεν ἤδη τοῖς φίλοις ἀναγνώστασις ἡμῶν νέαν σειρὰν ζωσῶν εἰκόνων.

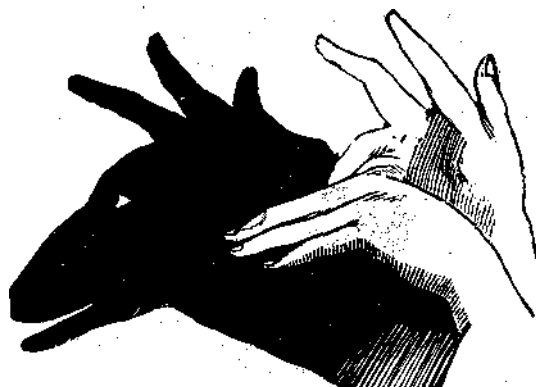
Σχῆμα 11ον

Ἀρχόμενοι πλέξατε τὰς χεῖρας σας οὕτως ὡς δεῖκνυσι τὸ 1ον σχῆμα καὶ θὰ ἔχετε τὴν σκιάν τῆς μορφῆς τοῦ ἐνδόξου Ἀγγλοῦ συγγραφέως Σαίξπηρ.

Σχῆμα 12ον

Ἢδη φέρετε τὰς χεῖρας σας ἐπιτηδεύς ὡς δεῖκνυσι τὸ 2ον σχῆμα καὶ θὰ ἔχετε πρὸ ἡμῶν τὴν κεφαλὴν τράγου μυκάζοντος.

Σχῆμα 13ον

Θέσατε νῦν τὰς χεῖρας σας συμφῶνως πρὸς τὸ 4ον σχῆμα καὶ θὰ σχηματισθῇ ἀντιλόπη ὠραιότατη.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Ἡ φαλάκρα δὲν εἶνε φαίνεται καὶ πολὺ ἀειδῆς ἀφοῦ εὐρίσκεται καὶ ἀρκετὸς ἀριθμὸς καλλιεργητῶν ταύτης—ἀν δυνάμεθα νὰ ἐκφρασθῶμεν οὕτως. Ἀλλ' ὅμως ἔχει τὰ δυσάρεστα καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐπι. Εὐνοεῖ τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εἰδεχοῦς καταρροῆς (κυρύλης). Εὐτυχῶς οἱ δόκτορες ἐσπευσαν. Ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει ὁ δόκτωρ Κάλ μᾶς ἀποκαλύπτει ἀνακάλυψιν ἀμερικανοῦ τινος σοφοῦ κατὰ τῆς φαλάκρας. Τὸ φάρμακον εἶνε τόσο ἀπλοῦν, ὥστε κατ' ἀρχὰς παρέχει δυσπιστίαν τινα.

«Ἐὰν εἴσθε φαλακρὸς, λέγει ὁ δόκτωρ Κάλ, κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σοφοῦ ἀμερικανοῦ, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς κακῆς ἀναπνοῆς. Τοῦτο εἶνε τὸ πᾶν. Ὅθεν τὸ καλὸς ἀναπνεῖν δὲν εἶνε τόσο ἐύκολον, ὅσον τις σκέπτεται. Ἡ καλὴ δὲ ἀναπνοὴ εἶνε προνόμιον ὀλίγων ἐκ τῶν ζώντων. Ὑπάρχει πάντοτε εἰς τοὺς πνεύμονας ποσότης τις ἀέρος μὴ ἀναδιδομένη, ἥτις εἶνε μολυσμένη ὑπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν τοῦ σώματος.

Ὁ μολυσμένος οὗτος ἀήρ ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ ἡ ζωτικότης τῆς κόμης οὕσα συνδεμένη ὄλως μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὄργανοιου, ἐπιφέρει δηλητηρίασιν, καταστρέφουσαν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατροφήν τῆς κόμης.

Σκεφθεῖτε δὲ καλῶς, ὅτι ἐγένοντο πειράματα καὶ δοκιμαὶ ἐπὶ ἰνδοχοίρων— ἄλλων θυμάτων τῆς ἐπιστήμης—δηλαδὴ τοῖς ἐνεφύσησαν ἀέρα μεμολυμένον ἐκ τῶν πνευμόνων ἀνδρῶν, πάσχοντος ἐκ φαλάκρας καὶ μετ' οὐ πολὺ οἱ ἰνδοχοῖροι ἀπώλεσαν τὸ τρίχωμα αὐτῶν.

Ὅστε, ἐὰν θέλετε νὰ ἀναζωογονήσετε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σας, δὲν εἶνε ποσὸς ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζεσθε φιάλας ἐρεθιστικῶν ἢ τονοτικῶν στυπτικῶν οὐσιῶν, ὡς τὰ:

Κίκινον ἔλαιον (ριτσινόλαδον), ἀλκοόλ, ἀρωματικά ἔλαια, Δρυφλοῖδα, Κηκιδικόν, δέυ, θειοτόν κινίνον, ἢ τὴν περιώνυμον παρασκευὴν Daruytren. Ρίψατε πάντα ταῦτα ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ μετὰ τὸ στήθος ἐκτεθειμένον ἀναπνεύετε δυνατὰ ὡς πρέπει, πληροῦντες ἐντελῶς τοὺς πνεύμονας, μεταχειριζόμενοι τὰς πλευράς καὶ ἄχι τὸν στήμαχον, ὡς ποιοῦσιν οἱ δκηροὶ καὶ τρυφηλοὶ εἰσπνέετε βαθύτατα καὶ ὁμοίως ἐξάγετε τὸν μολυσμένον ἀέρα, ἵνα μὴ μολυνθῇ τὸ αἷμα σας.

Ὁ ἰατρός σας

ΓΙΑ ΤΙ:

Τί μὲ κυτὰς περιφάναι σιμά μου σὰν διαβαίνης, γιατί νὰ μὲ τρελλαίνης με μιά γλυκεῖα ματιά; Πες μου, τὸ βλέμμα σου αὐτὸ γιατί μοῦ τὸ χαρίζεις, γιατί εὐθὺς γυρίζεις σὰν στρέψω νὰ σὲ ἰδῶ; Μὲ ἀγαπᾶς τὸ ἐννοίωσα, ὅμως ξανθὴ φοβάσαι μήπως δὲν ἀγαπᾶσαι ἔννοια σου, σ' ἀγαπῶ.

Κώστας Μουστάκας.

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΜΑΝΑ

Α.

Μάνα! κτυπάει η καμπάρα
Γε' άκον! πώς σκοδίζι θλιβερά,
'Αχ! σήκω λατρευτή μου μάνα
Γιά δαστερινή σήκω φορά!

*

Ξύπνα να δής πώς το παιδι σου
Στόν κόσμο είνε όρφαρό,
Κρύο το πέφτει το φιλι σου
'Αχ! μάνα, μάνα, πώς πορώ!

Β.

Τίτσι τραγοῦδι θλιβερό, το έψαλτε μιὰ μέρα
Κορίτσι δώδεκα χρονῶν τώρα χωρίς... μητέρα
Γυμμένη στο κεφάλι της, με τα πολλά φιλιὰ της
Θαρροῦσε πῶς θά έδινε στη γέγρα τή λαλιά της!
Τη χάιδενε τή δόστυχη τή φέλαγε στο στόμα
'Αχ! είνε κρίμα έλεγε μόνη τὰ πᾶς στο χῶμα.
Είσαι η μόνη μου χαρά, το μόνο στήριγμά μου
Στοῦ κόσμου τήν καταρροιά, στα τόσα βάσανά

μου
— Καὶ γέροντας στην Παναγιά τὰ δακρυομένα
[μάτια
Πούσαν γεμάτα παρθεριά κι' αστράφταν σὰν
[φλοκάτια
«Δέξον γλυκιὰ μου Παναγιά, τήν άκαχη ψυχή
[της
Πάρε κι' εμένα έλεγε, πάρε κι' εμε μαζί της...
Δεν θέλω πειά να ζῶ.

...Τήν έντίκαρ τὰ δάκρυα, παρέλησε το σώμα
Κι' εδρέθηκαρ μαζί και οι δυο στο φτωχικό
[τους στρώμα
Σ' άγγάλιασμα στερό.

Γ.

Λουλούδια γέρουνε δροσάτα
Για να στολίσουν το νεκρό
Κι' η' μορφοῦδι η' μαυρομάτα
Θά' πη τραγοῦδι ιερό.

*

Η γειτοριά όλη θά φθάση
Να δώση μαῦρον άσπασμό
Τὰ κρηματά της να ξεχάση
'Στο τελευταίο της βρομό.

Και θέ να κλαθῶ ο καθίρας
Και με στυμμένη τή φωνή
Θά' πη: «Στόν κόσμο έρας-έρας
'Ετσι θά φεύγουν, όρφαρη».

Δ.

Να τὰ ξεφτέρια τὰ χιοράτα!
Κι' ο γέρος του χωριού παπᾶς
Τρέχα έπάρου μαυρομάτα
Το μαῦρο μήνυμα να πᾶς.

Στη πόρτα τρέμοντας προβαίνει
'Η κόρη, η' μελαχροινή
Μα ξάφρον χλωμή απομύνει
Πετιέται, βάζει μιὰ φωνή.

Κτυπά άκόμα η' καμπάρα
Τόν πένθιμο της το σκοπό
Φέρουν μαζί κόρη και μάνα
Τώρα στο μήνυμα το νεπό!

'Αχιλλεύς Η. Βενετᾶς.

ΤΟΠΙΚΑ

Είς τὰς άνακρίσεις του τελευταίου θλιβεροῦ
δράματος προσδέρχεται να άνακριθῆ και ο ταμιάς
της τραπέζης, οτε τον ερωτά ο δικαστής.
— Το επάγγελμά σας;
— Ταμίας της τραπέζης.
— Ταμίας; τότε να μη φύγετε, πριν σας ά-
νακρινω καλῶς, τῷ επιλέγει ο άνακριτής.

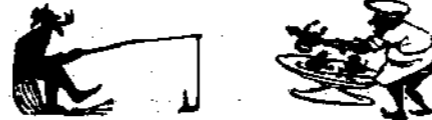
Είς τὰς πανεπιστημιακᾶς εξετάσεις
'Ο καθηγητής κ. Δ. προς τον φοιτητήν.
— Πῶς επιδεδαιούται η' αἰτία του θανάτου,
παρά τινι νεκρῷ;
'Ο φοιτητής.
— Διά τῆς άναζητήσεως τῶν δοθέντων αὐτῷ
φαρμάκων.

Είς χωρικός άφου ηγορασε αντι ορυχμῆς τήν
εικόνα του βασιλέως, ζητεῖ ν' αγοράσῃ και τήν
εικόνα ενός χωρικοῦ και του ζητοῦν πέντε
δραχμᾶς
— Πῶς, ερωτά εκπληκτος, περισσότερον άξι-
ζει ο χωρικός του βασιλέως;

Καθ' όδον συναντώνται δύο σκεπτικοί άπέν-
ταροι.
— Αἱ, ποῦ θά δειπνήσης, άπόψε; ερωτᾷ ο εἰς
τόν έτερον.
— Πουθενά, άπαντᾷ άλλος.
— Οὔτε εγω, εἰμεθα βλέπω σύμφωνοι.
— Αἱ, τότε πηγαίνομεν εκεί, όπου δεν δειπ-
νοῦν;
— Δηλαδή, ποῦ;
— Νά, εἰς το καφενεῖον!

Είς 'Αθηναίος εξηγῶν τὸν μηχανισμόν του
αὐτοκινήτου εἰς τινα επαρχιωτῆν:
— Βλέπεις, τῷ έλεγε, γυρίζω αὐτήν τήν ρόδα
και η' άμαξα τρέχει μόνη της χωρίς άλλος.
— Πῶς; εἶναι δυνατόν χωρίς ζῶα να κινῆ-
ται η' άμαξα; εἶναι αδύνατον, επιλέγει ο επαρχ-
ιωτῆς
— 'Αφού τήν οδήγῶ εγω, να, δεν βλέπεις;
— Τότε μάλιστα, αὐτό ήθελα να εἰπῶ, άφού
εἶσαι του λόγου σου, το ίδιον κάνεις

Είς το κακουργοδικεῖον
'Ο Πρόεδρος Κατηγορούμενε, κατηγορεῖ
σαι ως ηκουσας, οτι εφόνευσας τον ιατρον, α
κοιτῶς καθ' ην στιγμην μετέβαινε προς επι-
σκεψιν των ασθενων του.
'Ο κατηγορούμενος. Ναι, Κύριε Πρό-
εδρε, αλλά άρνεῖσθε, οτι πολυ πιθανῶς να έ-
σωσα την ζωην τῶσων ανθρωπων;

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΕΡΨΕΩΝ

'Ο Δουμάς εἶχε, εἰπεῖ δια κάποιον τοκογλύβον.
— 'Όταν έλθῃ η' στιγμή της παραδόσεως τῆς
ψυχῆς του, εἶναι άξιος να ζητήσῃ και από αὐτόν τον
θεόν του άπόδειξιν έξοφλήσεως

Φόρος επί των εφήβων.
— Ξέρεις Γιάννη, η' Κυβέρνησις θά βάλῃ φό-
ρους και εἰς τοὺς ανωπάνδρους γέροντας.
— Δεν θά εὔρη πολλοὺς, φίλε μου, καλεῖτερα θά
έκαμνε να εφορολόγει τοὺς γέροντας ανανδρευμένους.

Μεταξὺ μιᾶς εὐειδοῦς και μιᾶς ασχημοῦ.
'Η άσχημοῦς: Ξέρεις, μου εἶπαν, 'Ελίσα, οτι
μοιάζομεν πολυ.

'Η εὐειδοῦς. Πιθανῶς, αγαπητή μου, να θέλῃς
αὐ να μου μοιάζῃς, αλλά εγω δεν θέλω ποτε να
σου μοιάσω.

Περιπατητής. Μεταβαλῶν πεζῶ εἰς 'Αθηνῶν
εἰς Κηφισίαν, ηρώτητε καθ' εἶδον χωρικόν τινα
πόσων ὠρῶν ἀπόστειλις εἶνε.
— Μῆς ὠρας, τῷ άπαντᾷ ο χωρικός.
'Ο δέ, ἀπιστῶν:
— Μὲ τὰ πόδια η' με τήν άμαξαν;
— Μὲ τὰ τσαρούχια, τῷ λέγει' ο χωρικός.

Μεταξὺ δύο φαλακρῶν.
— Τί σκληρόν πράγμα έλεγε ο εἰς να βλέπῃ τις
τήν φαλακρότητα του αυξανομένην εμπροσθεν του.
— Και τί σκληρότερον, τῷ άπάντα ο έτερος, να
μη βλέπει αὐτήν εκτεινομένην οπισθεν του.

'Ιατρος τις έλεγε οτι ο καρπὸς εἶνε βραδύ δηλη-
τήριο.
— Συμφωνῶ με τήν ιδεαν σου; τῷ άπαντᾷ οδοῦ-
κοντούτης παρακείμενος, οἰοτι εἶμαι 80 ετών και
εἰσέτι δεν με άποτελείωσεν.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

— Κύριε, εἰτε περιτὸν να με ακολουθῆτε με
τοιαντήν επιμονήν και κατά βήμα.
— 'Ω, ησυχάσατε, Κυρία, εἶμαι βουλευτής και
έχω καθήκον να εἶμαι πιστός.
— Βουλευτής, και ποῖαν μερίδα ακολουθῆτε;
Τῆς συμπολιτεῦσεως η' τῆς ἀντιπολιτεῦσεως;
— Τῆς συμπολιτεῦσεως, Κυρία, ητις ως γνω-
ρίζετε έχει τήν πλειοψηφίαν, εἰς ην βεβαίως
και σεις θ' άνηκετε και ως θά έμάθατε από τὰς
παρυχίδας μας.
— Εγω εἶμαι τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, Κύριε. ὠστε
μεταβολή! Μῆρας άπ' εἰδῶ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

— Πόσον ήθελα να ήδυναμην να έρχομαι καθ' ε- κάστην να σε βλέπω, άγγελέ μου, αλλά δεν είμπορώ να εύρω τό μέσον.

— Μπά, εύκολώτατον, να τό είπωμεν τώρα άμέ- σως του παπάκι. Μάλιστα προχθές μου έλεγεν ότι θα εύχαριστηθής πολύ να είρθεσο συχνότερον.

— Α, έτσι; άς αναβάλωμεν, αγαπητή, άφου πλέον σήμερα σε είδον.

Μία μονομαχία του συρμού.

— Κύριε, πρέπει να κτυπηθώμεν!

— Πολύ εύχαριστως.

— Έκλέξατε, τό ξίφος ή τό πιστόλιον;

— Ουδέτερον τούτων. Είναι του σκλητού συρμού, προτιμώ την διαίτησιαν.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ

Τρεις ιερείς μεταβαίνοντες περὶ πρός την έσο- χήν, έφθασαν εἰς καπηλειον. ένθου σταματήσαντες έζήτησαν να φάωσιν, άλλ' ο ξενοδόχος τότε πα- ρουσιάσεν εν μόνον ώδον, λέγων.

— Ίδου, αυτό μόνον έχω, εύλογησατέ το σεῖς και πληθύνετε αυτό.

Τότε εἰς τών ιερέων λαβών τό ώδον, έθετο αυτό εἰς τό μέσον της τραπέζης, εἰπών:

— Οστις εἴπῃ ρήτον τι της 'Αγίας Γραφης, μάλ- λον πλησιάζον προς τό προκειμενον, δύναται να φάγῃ τό ώδον.

Εἰς τών ιερέων τότε λέγει:

— Δάσκαλε, δευρο' εἶμι.

— Ο δεύτερος προσθέτει:

— Πλησιάζου. Θωμά και εἶδε την πληγην.

— Ο τρίτος λαμβάνων και θέτων τό ώδον έντός του στόματός του, ψελλίζει:

— Εἴσαλθε εν τη βασιλεία τών Ουρανών.

Και καταβροχθίζει αυτό, χωρίς ν' αναμένη την άδειαν.

Οι σύντροφοι του τόν παρετήρουν κεχηνότες.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ

Εἰς τό παίγνιον τούτου λαμβάνουν μέρος όλαί αι κυρίαί της συντροφιάς και εἰς μόνον εκ τών άν- δρών, κατά προτίμησιν εκείνος, οστις εἶνε ο μάλ- λον εύκίνητος, διότι απαιτεῖται τῷντι εύκνησία εκ μέρους αυτού προς έπιτυχίαν.

Ο κύριος ονομάζεται εἰς τό παίγνιον λύκος και μία τών κυριών, ή μάλλον ήλικιωμένη όλων, κά- μνει την προβατίνα, όλαί δε αι άλλαι κυρίαί τοποθετοῦνται οπισθεν της και λέγονται ή ούρά της προβατίνας.

Τό παίγνιον εἴχεται εἰς τό εἶδος: 'Ο λύκος πρέ- πει να αρπάξῃ εκείνην τών κυριών, ήτις εύρίσκειται εἰς τό άκρον της ούρας. Την έχθρικήν ταύτην διά- θεσιν εκδηλοῖ δια κραυγών: Εἶμαι ο λύκος, ο λύ- κος, ο λύκος που θα σε φάω!

Η προβατίνα απαντά: Και εἶγω εἶμαι ή προβατίνα, μα δεν σ' άγίρω να με φάς.

Ο λύκος ανταπαντά:

Θά αρπάξω ένα κομμάτι από την ούρά σου.

Και μετά τούτο ο λύκος χύνεται προς την ούραν.

Αλλ' ή προβατίνα εκτείουσα τους βραχίονας τῷ φράττει τόν ερμόν. Αν ο λύκος κατορθώσῃ να φύγῃ, τότε ή κυρία, ή εύρισκομένη εἰς τό άκρον της ούρας φεύγει άμέσως δια να μη την πιάσῃ ο λύκος και έρ- χεται και τοποθετεῖται πρό της προβατίνας, όπου εύρίσκειται εν ασφαλεία. Ούτω δε συμβαίνει και με- τας άλλας, μέχρις ου γαίην ή προβατίνα τελευταία της ούρας.

Τότε παύει τό παίγνιον και ο άδελφιος λύκος ύφι- σταται την καταδίκην, ήν ήθελε τῷ επιβάλει ή συν- τροφία, αι δε κυρίαί εκλέγουσι τόν διάδοχον αυτού. Αν κατορθώσῃ να συλλάβῃ καρμίαν από τας κυ- ρίας, επιβάλλει αυτός εἰς αυτήν όποίαν καταδίκην θέλῃ, ήν όφείλει να ύποστῇ ή κυρία.

Τό παίγνιον τούτο συνεπαγόμενον μεγάλην κίνη- σιν και ζωηρότητα, εκτελεῖται μὲν εν εύρειά αιθού- σα, άλλά πολύ καλλίτερον εν ύπαίθρῳ, εἰς κήπον ή αὐλήν εύρύχωρον, εν καιρῷ θερού, οτε αι νεάνιδες είμποροῦν με όλην την άνεσιν να τρέχουν, έπιδεικνύ- ουσαι την χάριν και εύκνησίαν αὐτῶν.

ΕΙΚΩΝ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Επί της προσέψεως του «Γαλλικού Θεά- τρου» ο αρχιτέκτων εἶχε φυλάξει επί του αετώ- ματος θέσιν δια τα τέσσαρα ανάγλυφα του Κορ- νηλίου, Ραχίνα, Μολιέρου και Βικτωρος Ουγκώ. Τό έργον ανετέθη τῷ γλύπτῃ Denys Puech, εξόχῳ καλλιτέχνῃ. Τα ανάγλυφα ετίθησαν από της 22 μέχρι της 24 Φεβρουαρίου και ή εγ- καινίασις αὐτῶν συνέπεσε μετά τών εσρτῶν τῆς εκατονταετηρίδος του Βικτωρος Ουγκώ.

Έχουσι τί τό ευγενές εξέχον, όπερ χαρακτη- ρίζει τόν γλύπτην αὐτῶν και εἶνε άπαντα πολύ αξιολογητά. Αλλά πρό πάντων ο κ. Denys Puech επηρέθη διὰ τό ύφος όπερ απέδωκε τῷ Ουγκῷ αποτύπωμα του όποιον εἶνε ή άνωθι: εί- κών. Δεν εἶνε ο Βικτωρ Ουγκώ, ο γέρων την ήλικίαν, μετά της σεθασμίου γενηιάδος του. Ο καλλιτέχνης ύψηλότερον απέβλεψε και παρουσί- ασε τόν νέον Βικτωρα, πληρη όρμης, εν τη ή- λικία τών μεγάλων ένθουσιασμών, τόν σημαιο- φόρον του ρομαντισμού, τόν ήρωα του «Ερ- νάνη.»

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΥΠΟ ΧΑΡΙΑΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχισαν δε προηγούμενον φύλλον)

Τρόπος του γνωρίζειν την σύνθεσιν εκ διαστήματος τινος δεδομένου ή εκ της συνθέσεως του τό ζητούμενον διάστημα.

Γνωρίζομεν εύκόλως εκ του όνόματος του διαστήματος τόν αριθμόν τών διατονικών βαθ- μίδων άς περιέχει π.χ. τό δι' έξ περιέχει έξ βαθμίδας.

Ομοίως γνωρίζομεν εκ του αριθμού τών βαθμίδων την ποσότητα τών τόνων ή τών δια- τονικών περιεχομένων ήμιτόνιων (ήτοι μία διά- στασις όλιγωτέρα τών βαθμίδων.)

Π. χ. Τό δι' έξ περιέχει έξ βαθμίδας, έπο- μένως; πέντε διατονικά διαστήματα, τόνους δηλ. ή ήμιτόνια.

Αρκεί μόνον να γνωρισώμεν πόσα ήμιτό- νια έμπεριέχονται εἰς την όλικήν ταύτην ποσό- τητα και ούτως άμέσως να λάβωμεν την ακριβή σύνθεσιν τών διαστημάτων, π. χ. Έάν γνω- ρίζομεν ότι έμ μόνον ήμιτόνιον περιλαμβάνεται

εἰς τό δι' έξ του μείζονος, συμπέρασμα άμέ- σως ότι συγκείται εκ 4 τόνων και ενός διατο- νικού ήμιτονίου, έπειδή τό όλόν τών διαστάσεων εἶνε πέντε.

Αρχόμεθα λοιπόν εκ τών διαστάσεων του μείζονος γένους και τών ακριβῶν.

Γνωρίζομεν βεβαίως, ότι είπομεν περι του γένους τών διαστημάτων.

Μεταξύ του δια δύο και { δεν υπάρχει

διὰ τεσσάρων... { ήμιτόνιον

Μεταξύ του δια πέντε { εν ήμιτόνιων

πρός τό δι' έπτά... { εν ήμιτόνιων

Τό ακριβές δια πασῶν περιέχει δύο ήμιτόνια.

Τό δια δύο και δια τριών { ούδεν ήμιτόνιον

Έκ του δια τεσσάρων { εν ήμιτόνιων

πρός τό δια πέντε

Είπομεν ότι τα διαστήματα του μείζονος γέ- νους; και ακριβούς μάς χρησιμεύουσιν εἰς τόν σχη- ματισμόν τών λοιπῶν, αληθῶς; αρκεί να προσθέ- σωμεν εν ήμιτόνιον χρωματικόν δι' εκάστην αυ- ξησιν του διαστήματος ή ν' αποκόψωμεν την αὐτήν αξίαν δι' εκάστην ελάττωσιν. Διάστημα τι αυξάνεται είτε αυξανόμενου του ύψηλου φθογ- γοσήμου, ελαττουται δε αντίστροφως.

Παράδειγμα.

Musical notation example showing intervals and scales. It includes a table with columns for intervals (e.g., Δι' έξ ελάσσονος γένους, Δι' έξ ελαττούμενον, Δι' έξ αυξανόμενον) and rows for notes (La, la, do, Do, do). It also includes a diagram of a scale with notes and accidentals.

Τόνος τις διαιρείται εἰς δύο ήμιτόνια: έξ ὧν τό εν εἶνε διατονικόν, τό έτερον χρωματικόν. Έάν δε αποκόψωμεν έξ αὐτου ήμιτόνιον τι χρωματι- κόν, μάς μένει ήμιτόνιον τι διατονικόν και έπο- μένως πᾶν διάστημα εἰς εκάστην ελάττωσιν χά- νει μὲν τόνον τινά, κερδίζει όμως ήμιτόνιον τι διατονικόν.

Έξηγοῦμεθα καλλίτερον.

— Μᾶς προτείνουσι π. χ. τίς εἶνε ή σύνθεσις του δι' έπτά ελαττούμενου.

Λέγομεν. Δι' έπτά του μείζονος γένους 6 διαστάσεις διατονικά και τόν 1/2 τόν.

Εἶτε: 5 τόνους και 1 ήμιτ. διατονικόν (6 διαστ. διατον.) και 3 ήμιτον. διατον. (6 δια- στημ. διατον).

— Μᾶς ερωτῶσιν, εκ πόσων τόνων άποτε- λείται τό δι' έξ αυξανόμενον;

— Δι' έξ του μείζονος γένους, 5 διαστά- σεις διατονικά 1 ήμιτον.

Εἶτε 4 τόνους και 1 ήμιτ. διατ. 5 διαστ. διατ.) Δι' έξ αυξανόμενον... 4 τόν. και 1 ήμιτον. διατον. πλέον ενό.

ήμιτονίου χρωμ. } 5 (διαστήμ. διατ.)

(έπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

47. Αίνιγμα

Είμαι γυνή· ράκη φορώ
καί φίλους μόνον θεωρώ
όσοι τὰ ράκη μου φοροῦν
καί μετ' ἐμοῦ φεύ! προχωροῦν!
Οὐδεὶς μὲ θέλει οὐδεὶς μὲ ζητεῖ,
ἀλλ' ἀπειροὶ μ' ἀκολουθοῦν· μωροὶ αὐτοὶ!
Κλαίουσι, φωνάζουσι, δυστυχοῦσι,
ἀλλὰ τὸ πλεῖστον εὐθυμοῦν
μόνον ἀρκεῖ νὰ μὴ πεινοῦν.

Κισσός

48. Αίνιγμα.

Είμαι φύλαξ κ' ἐνῶ πρὸ τῆς θύρας
δὲν μ' εἰσέρχεται ποτὲ νὰ φυλάσσω
μὲ κενὰς ὄμως πάντοτε χεῖρας
θὲ νὰ φύγῃς, χωρὶς τί νὰ χάσω.

Κισσός

49. Γρίφος.

τῆςδε ΚΕ σίας κα ΜΝΤ Ι Τ ὄν † Γ οῦ.

Κισσός

50. Γρίφος

Οἱ χωροὶ κυφῶ Ρ ὕς ἦν Κ

Κισσός

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΤΟΥ 19 ΤΕΥΧΟΥΣ

44. Πάν-όλης-Πανώλης

*Έλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησιδῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Διομ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Παν. Σταυρόπουλος ἐξ Ἀγνῶν.

45. Θύρα-θήρα· Ἴβρα.

*Έλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησιδῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ἢ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Εὐστράτιος Ψαλτιδῆς ἐκ Σμύρνης.

46. Ἡ μελάνη εἶνε πολύχρωμος.

*Έλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρασύβουλος Βλησιδῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ἢ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Εὐστράτιος Ψαλτιδῆς ἐκ Σμύρνης.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκάστου τόμου, ὁ λύτης τῶν περισσοτέρων ἀσκήσεων θὰ βραβεύεται, λαμβάνων τὴν «Φίσιον» ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν καὶ παρελθόντα τινα τόμων.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ πληθώρα τῶν ἀνηθικῶν μυθιστορημάτων καὶ τῶν ἀσεβῶν ἐν γένει συγγραμμάτων, ἀπερ δυστυχῶς ἐπιπολάζουσι σήμερον παρ' ἡμῖν· διασαλεύουσι, ὡς γνωστὸν, τὰς ὀρθὰς πεποιθήσεις καὶ διαφθείρουσι τὰς τρυφεράς ἐτι καρδίας τῶν νέων καὶ τῶν ἀνιδίων, οἵτινες ἀπλήστως, ὡς μὴ ὤφελον, ἐντροφῶσιν ἐν αὐτοῖς, εἴτε ἐκ κακῆς συστάσεως, εἴτε ἐξ ἐμφότου κλίσεως, ἀναλόγως τῆς ἀνατροφῆς ἣν λαμβάνουσι παρὰ τῶν κακῶν συναναστροφῶν καὶ παραδειγμάτων.

Τοῦτου ἕνεκα, αἱ πολλαπλαῖ καὶ συνεχεῖς ἐκδόσεις

ἠδίκων τε καὶ περιττῶν ἀναγνωσμάτων, ὡσαύτως, ἐπιαναπληροῦσι πάντοτε κενὸν μετὰ ἐν τῇ ἠθικῇ νοσοῦσα παρ' ἡμῖν Κοινωνία, καὶ δὴ παρὰ ταῖς χρησταῖς Οἰκογενεαῖς, ὧν οἱ σφόδρονες γονεῖς, δέον νὰ εἰσάγῃσι καὶ υποβάλλωσιν εἰς τὰ εαυτῶν τέκνα, πρὸς λυσιτελεῖ μελέτην καὶ διαμόρφωσιν.

Ἐπιθυμῶν δὲ προθύμως νὰ συνεργήσω, τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον καὶ ἀγαθὸν σκοπὸν, ἔκρινα εὐλογον νὰ συλλέξω ἐκ τοῦ περιγγραφῆ μου ἀνεμῶνον πάντα τὰ ἐν ὧραις σχολῆς κατὰ καιροῦς συνταχθέντα περὶ τῆς καὶ ἐμῆς τῶν πονημάτων μου, ἢ ἑτερογενεῖς καὶ ἀομοδίως ταξινομησῆς ἐκδόσεις ἐν ἐνὶ αὐτοτελεῖ τὰ μὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡθικὰ Ἀναγνωσματα», πρὸς χρῆσιν.

Ἐς τιμὴν δὲ ἐκάστου τόμου τῶν Ἡθικῶν Ἀναγνωσμάτων μου, ἐκδοθησομένου μετὰ πάσης φιλοκαλίας, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ διὰ κομψῶν στοιχείων, ὧρισά συγκαταβατικῶς διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνδρομητὰς δραχμὰς μόνον δύο, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. δύο. Τὰ δὲ ὀνόματα πάντων τῶν ἀξιοτιμῶν συνδρομητῶν καταχωρηθήσονται ἐν τέλει τοῦ βιβλίου.

ΘΕΟΦ. Ι. ΚΟΝΤΗΣ

πρῶτον Ἰεροκήρυξ τοῦ Συλλόγου
τῆς Ἀνακλάσεως κ.τ.λ.

AU JAPON
OBJETS D'ART ET ARABESQUES

PORCELAINES ET TOUTE SORTES

DE CURIOSITÉS

SOIERIES & BRODERIES

CLOISONNÉES

LAQUES BRONZES

DIVERS ARTICLES

CARALAMBO DIAMANDI

Rue Mosquée Attarine N. 8

SUCCURSALE

Rue de la Gare de Ramléh

ALEXANDRIE EGYPTE

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Π. Α. Β. Βατοπέδιο. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ἔχει καλῶς. Ἀποδείξεις στέλλεται ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Ε. Α. Μινετ - el - gamh. Παραγγελία στέλλεται προσεχῶς, ἡσυχέστε. — Ν. Σ. Βῶλον. Ἐπιστολή καὶ ἀγγελία ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, δημοσιευθήσεται. — Ι. Ι. Α. Καρούας. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τακτικὴν ἀπόδειξιν. Εὐχαριστοῦμεν. — Γ. Δ. Π. Ὁδησσόν. Chèque δύο ἐτῶν συνδρομῆς σας ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀποδείξεις ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Μ. Κ. Ὁδησσόν. Ἐπιστολή σας με chèque πρὸς ἐξόφλησιν διετούς συνδρομῆς σας ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Α. Β. Φαγιόμ. Ἐπιστολή καὶ χιτήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀναμένομεν καὶ νεώτερον διὰ τοῦ λοιπού. — Κ. Α. Πιτέστιον. Ἐπιστολή καὶ χιτήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμφωνοῦμεν πρὸς τὰ γραφόμενα σας, ἀλλὰ κάποτε ἡ γραφὴ λαμβάνει πλείονα τοῦ δέοντος μελάνην. — Α. Γ. Ἀλεξάνδρειαν. Τόμος Φύσεως σὰς ἐστάλη. — Κ. Γ. Ρ. Λευκωσία. Ἐπιστολή καὶ χιτήματα ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς γράφομεν.